Obiteljski list

PROSINAC 2021. / BROJ 25. / GODINA IX / ISSN:1848-588X

Svjedočanstva

Moja priča s Bogom

U potrazi za mužem

Bog je providio auto

Dragi čitatelji, sretan i blagoslovljen Božić te obilje Božjeg mira i vodstva u novoj godini želi vam uredništvo Obiteljskog lista.

Riječ urednika

Isus je prije uzašašća na nebo rekao svojim učenicima: „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio!" (Mt 28:18-20) To je bila zadnja poruka učenicima prije Isusova uzašašća na nebo, a time možemo reći i izuzetno važna. Isus koji je umro za naše grijehe, koji je pobijedio smrt te time pokazao i dokazao da je gospodar života i smrti, taj živi uskrsli Isus kaže da ima svu vlast na nebu i na zemlji. Na temelju te vlasti šalje apostole da propovijedaju evanđelje po čitavom svijetu te tako stvaraju Njegove učenike. A učenici Kristovi uče od Krista. Nadalje, kaže da se oni učenici koji povjeruju i prihvate Njegovu žrtvu na križu, trebaju krstiti za oproštenje grijeha te da nakon čina krštenja apostoli trebaju učiti te nove učenike da vrše sve što je Isus zapovjedio. Na taj način učenici postaju Kristovi, tj. kršćani.

No, to Isusovo poslanje, 'zato idite i učinite sve narode učenicima mojim' nije dano samo apostolima onog vremena, već jednako tako tebi i meni. Danas Isus Krist ima jedino tebe i mene da svjedočimo vjeru Krista Isusa. Često tu nastaje problem. Ljudi će reći: „Pa ja ti nemam novaca da idem tamo u neku daleku zemlju u misiju" ili „Ja ti nisam apostol, ja ti nisam propovjednik ili pastor, ja ne znam Bibliju napamet. Pa kako ću onda ja ići i stvarati Kristove učenike? Neka to radi netko školovaniji od mene, netko tko ima novaca da može putovati..." Česti su ovo odgovori.

Kao prvo, Isus od nas ne traži da idemo stvarati Njegove učenike u dalekim zemljama (iako neki ljudi i to čine). Učenike Kristove možemo stvarati u svom susjedstvu, na poslu, u školi ili na putovanju. Iako su se mnogi na nedavnom popisu stanovništva izjasnili pripadnicima jedne od kršćanskih vjera, jako je malo onih koji su doista Kristovi učenici. Dakle, u tom velikom Isusovu poslanju naše misijsko polje ne mora biti tamo negdje daleko, već naprotiv, ono je tu blizu – mogli bismo reći svuda oko nas.

A što ćemo s drugim argumentom, kad ljudi kažu da nisu dovoljno školovani ili da oni nisu pastori i propovjednici? Ponovno, Isus nije rekao da samo školovani ljudi idu naviještati evanđelje. Pa i neki od apostola bili su bez velikih škola. Tako su apostoli Petar, Andrija, Jakov i Ivan bili ribari – obični ljudi s običnim zanimanjima. Mogli bismo reći – kao većina ljudi. Pa kako su onda oni mogli biti Kristovi apostoli, a nisu završili nikakve teološke škole? Što su govorili ljudima? Što je to bilo posebno u njihovim porukama da su ih ljudi slijedili te su tako nastale prve Kristove Crkve? Odgovor je vrlo jednostavan. Govorili su što su čuli i vidjeli kod Isusa te ono najvažnije – što su doživjeli od Isusa po Duhu Svetom. Govorili su ono što im je Isus dao.

Mi danas možemo upoznati Isusa u Božjoj riječi Bibliji, posebno u evanđeljima. Tu nalazimo Isusa koji voli, koji ne osuđuje, koji oprašta, onaj koji se spreman žrtvovati za nas, onaj koji hrani gladne, liječi bolesne, onaj koji od grešnika čini pravednika, onaj koji nam daje novi život i život sa smislom i svrhom, a u konačnici i život vječni. To je poruka koju svako iskreno ljudsko srce želi čuti. A druga poruka koja je za mnoge na prvu još snažnija poruka je našeg osobnog iskustva s Isusom. Što je to Isus učinio meni? Kako mi je Isus pomogao? Što sam sve dobio od Isusa? To se naziva svjedočanstvo osobne vjere. Zato smo za ovaj Obiteljski list pripremili nekoliko predivnih svjedočanstava. Vjerujem da će Vas ona ohrabriti da i Vi, kao Kristov učenik, podijelite svoju vjeru s bližnjima.

Neka Vam Gospodin Isus Krist dadne radost naviještanja Njegove Radosne vijesti!

U Kristu, Mladen Dominić

Sadržaj

4 Moja priča s Bogom
6 Isus je živ
8 Bog me prihvatio
12 Moj put s Bogom
15 Isus je moja nada
16 Bog je providio auto
17 Na bolničkom krevetu
19 U potrazi za mužem
21 Biblijski institut
23 Natječaj
24 Hrvatska za Krista
26 Koji je pravi smisao Božića?
28 Vijesti
32 Stradanje u Vukovaru
34 Promocija knjige
36 Nada za život
38 Kutak za mlade
39 Kutak za djecu

Imate neko svjedočanstvo o Božjem djelovanju u svom životu? Pišete kršćansku poeziju ili prozu? Slobodno nam se javite.
Uredništvo ima pravo skratiti, doraditi i urediti tekst.

Impressum

Nakladnik: **Hrvatska za Krista, Ulica braće Krajanski 14, 42000 Varaždin**
Glavni urednik: **Mladen Dominić**
Izvršna urednica: **Hana Dominić**
Grafički urednik: **Zlatko Celik**
Lektura: **Nataša Sulić**
Fotografije: **Arhiva OL**
Tekstovi: **Arhiva OL**
Adresa uredništva: **Ulica braće Krajanski 14, 42000 Varaždin**
E-mail adresa: **obiteljskilist@gmail.com**
Tisak: **Letis tiskara**
ISSN: **1848-588X**
Obiteljski list **besplatan** je tromjesečnik

Ovo izdanje Obiteljskog lista podržale su sljedeće Kristove Crkve: KC Amruševa; KCB Gajeva; KC Kušlanova; KC Varaždin; KC Nova nada; BC Mursko Središće; Hristova Crkva Karaburma - Beograd; Hrvatska za Krista; Dolina blagoslova; KC Vukovar; KC Rijeka; KC Valjevo

Moja priča s Bogom

Daniela i Oliver Bešić žive i rade u Virovitici. Oliver je nastavnik njemačkog jezika u osnovnoj školi. Od hobija rado fotografira i uživa u vožnji motorom po prirodi. Daniela je fizioterapeut i radi u svom vlastitom obrtu. Zanima je cjeloviti pristup zdravlju čovjeka te odnos Biblije i zdravlja. Oboje vole šetnje sa svojim psom po prirodi, čitati knjige i druženja sa prijateljima.

Odrasla sam u Virovitici u prosječnoj radničkoj obitelji. Roditelji nas nisu odgajali u religioznom duhu. Od malena sam se pitala: „Zašto smo tu? Kamo idemo? Što je smisao života?"

Pitala sam mamu što je smisao života. Ona mi je rekla: „Dijete moje, ja ti to ne znam." „Pa koji je tebi smisao života?" Mama je rekla: „Pa evo vi, djeco, vi ste moj smisao. Ja vas volim. Divni ste." No, taj me odgovor nekako nije zadovoljio. Osjećala sam da mora biti nešto više. Tražila sam odgovor u knjigama. Probala sam čitati Bibliju, Talmud i Kuran, ali ništa nisam razumjela pa sam odustala. Po završetku srednje škole našla sam se u nekoj krizi. Toliko sam čeznula za odgovorom na moja životna pitanja da sam u jednom trenutku, kada sam bila sama u kući, zavapila: „Bože, ako postojiš, daj mi se pokaži!" To je bio iskreni krik iz dubine srca, vapaj iz očaja.

Tada sam upoznala jednog mladog zgodnog dečka, Olivera. On je pričao o nekakvim odgovorima i duhovnom rastu. Pomislila sam: „To je to." On bi mi mogao pomoći da dođem do odgovora na pitanja koja me muče. Zajedno smo ušli u svijet New Agea iako tada nisam znala da je to New Age. Čitali smo knjige o podizanju svijesti, vegetarijanstvu, jogi, duhovnim i tjelesnim vježbama. Prakticirali smo discipliniranje tijela i duha kako bismo postigli prosvjetljenje. Nadala sam se da ću kroz to doći do nekakvog smisla. S Oliverom sam krenula svako jutro na trčanje, makrobiotika, vegetarijanstvo, pozitivne misli... Upisali smo i tečaj za meditaciju.

Onda su dolazile neke djevojke iz Zagreba u Viroviticu koje su isto bile u New Ageu. Jedna od njih imala je neke moći. Na primjer, znala je kako se tko osjećao kad nije bila s nama. Smatrali smo ih jako duhovnima. No, unatoč svemu tome, ja sam osjećala neku tjeskobu i strah. Jednom prilikom šetali smo šumom i one su vidjele neka svjetleća bića. Ja sam od straha pobjegla. Onda je jedna od njih koja je imala muža u Zagrebu stupila u vezu s jednim dečkom u Virovitici. Meni se to nikako nije svidjelo. No, oni su mi rekli da nisam dovoljno duhovna kad to ne razumijem. Trebam raditi više na sebi, više se prepustiti svemiru, tijeku života, ljubavi. Pomislila sam: „Pa ja nisam u redu kad to ne shvaćam." Osjećala sam se krivom zbog toga.

Učile su nas i neke druge tehnike – preporađanje, emocionalno očišćenje...

Noću sam imala čudna iskustva. Nešto mi je diralo noge ili sjedilo na prsima. Neka prisutnost. Nisam znala što je to. Nisam mogla pomaknuti ruke ni noge. Nešto me gušilo. Prijatelji iz New Agea su nam rekli da su to duhovi vodiči koji žele s nama ostvariti kontakt i pomoći nam u životu, usmjeriti nas i dati nam neke odgovore. No, meni i Oliveru je bilo sve gore i gore iako smo puno radili na sebi i bili vegetarijanci. Iznenada smo dobili napade straha, lupanje srca, preznojavanje, vrtoglavicu. To nas je fizički i psihički iscrpilo. Prijatelji iz New Agea rekli su nam da nismo dovoljno duhovni. Još smo se osjećali i krivima što nismo dovoljno radili na sebi. To je bio prijelomni trenutak kad smo shvatili da nešto nije u redu. Nakon četiri godine bavljenja New Ageom i duhovnog traganja, odlučili smo prekinuti sa svime time i baviti se sasvim običnim, svakodnevnim stvarima.

Ja sam upisala fakultet u Zagrebu, a Oliver je ostao u Virovitici. Tamo sam upoznala jednog dečka, prijatelja od kolegice s fakulteta koji je bio jako ljubazan. Vozio nas je po Zagrebu, pomogao mi popraviti peć, a nije tražio ništa zauzvrat. To mi je bilo čudno. Pozvao me u jednu grupu za biblijsko proučavanje. Otišla sam tamo i iznenadila se kad sam vidjela hrpu mladih, modernih i veselih ljudi koji su proučavali Bibliju i govorili o svojim iskustvima s Bogom. Bili su totalno drugačiji od slike koju sam ja imala o kršćanima kao o staromodnim i dosadnim ljudima.

Zatim sam se preselila u drugi stan u Zagrebu. Tamo su stanodavci bili potpuno u New Ageu. Žena je imala nadnaravne moći. Izliječila mi je želudac kad me bolio. Mojoj cimerici je rekla da ima cistu na jajniku što je poslije i ginekolog potvrdio. Tako sam ja hodala po dva puta – New Ageu i grupi za biblijsko proučavanje. Ti mladi kršćani bili su mi jako privlačni. Bili su ljudi integriteta i čvrstih stavova, a opet nekako blagi, puni inicijative i ljubavi. Prihvaćali su me i voljeli. Pomagali su mi što god je bilo potrebno. S njima sam proučavajući Bibliju i drugu kršćansku literaturu saznala više o Bogu i Isusu. S druge strane, gazdarica je imala nadnaravne moći, ali je kod njih u kući uvijek bio neki nemir, svađa oko režija pa bi zvali čak i policiju.

Mene su noću sve češće i intenzivnije tlačila duhovna bića. Kad bi se to dogodilo, nisam se mogla pomaknuti i(li) nisam mogla disati. Jednom sam u tom stanju rekla: „U imenu Isusa odstupi!" To biće je u istom trenu otišlo i ja sam prodisala. Tada sam shvatila da je New Age opasan. U New Ageu naizgled ništa nije opasno. Sve je prihvatljivo. Kroz to iskustvo shvatila sam da postoji duhovni svijet koji je zao, ali koji se kamuflira u nešto lijepo i dobro. Shvatila sam i to da je Isus vrhovno ime u svemiru i da pred njim svako zlo mora ustuknuti. Bio je to prijelomni trenutak u kojem mi je postalo jasno da trebam svoj život sasvim predati Isusu i riješiti se New Agea. Rekla sam: „Isuse, želim stvarno biti tvoja i cijela. Molim te, makni me od sveg tog zla." Od tada su svi ti noćni napadi prestali.

Kroz čitanje Biblije saznala sam da su svi ljudi grešni i sebični. Do tada sam smatrala da sam ja jako dobra osoba. No, tad mi se otvorila nova percepcija. Postalo mi je jasno da je sve dobro koje sam činila bilo iz sebičnih motiva – da bi me netko volio i da bih se ja osjećala dobro sama sa sobom. U New Ageu je Isus jedan od majstora i s njim ne možeš imati nikakav odnos. Isus je za mene postao konkretna osoba s kojom mogu imati osobni odnos. On mi govori kroz svoju riječ, Bibliju. Tu sam saznala da me Bog prihvatio takvu kakva jesam, s mojim manama i vrlinama, te da me On spreman obnoviti i usmjeriti na pravi put. On je želio od mene stvoriti novu osobu tako da mogu voljeti druge ljude bez sebičnih motiva. Shvatila sam da je svrha života imati odnos s Bogom i da iz tog odnosa proizlaze svi drugi dobri plodovi. U New Ageu nikad ne stižeš do cilja. Uvijek moraš dalje tražiti. Još jedna knjiga, još jedna vrsta meditacije... Uvijek te nešto zagolica i onda tražiš dalje, ali uvijek ostaje praznina. A kad nađeš Isusa, prestaneš tražiti – tu je punina, jedan mir koji nadilazi razum i okolnosti u kojima se nalaziš. Tu je perspektiva puna nade i sigurnosti, jedno duboko povjerenje da Bog sve izvodi na dobro onima koji ga ljube.

U Bibliji sam pronašla odgovor na pitanje o smislu života koje me mučilo. Smisao života je odnos s Bogom kao Ocem, da hodamo s Njim i prihvatimo Njegovu milost. Da živimo u toj slobodi koja nam je dana kroz oproštenje grijeha te da to prenesemo i drugima. Najbolji način da to učinim je da služim drugim ljudima, da ih volim te da ih usmjerim na pravi put — ka Kristu. To je čista suprotnost od onoga prije. Kod mene je služenje drugim ljudima prirodni nastavak odnosa s Bogom.

Ja sam Daniela i ovo je moja priča s Bogom.

Daniela Weiss Bešić

Isus je živ

Bahar je djevojka koja dolazi iz muslimanske obitelji iz Turske. Igor zajedno sa svojom obitelji iz Srbije odlazi u Njemačku tražiti bolji početak. Bog spaja njihove životne putove za vrijeme studentskih dana u Berlinu. Iz dvije potpuno različite priče, rađa se jedna nova – zajednička. No, osim njihove zajedničke priče, rađa se i ljubav za onoga koji nas je volio i prihvatio dok smo još bili grešni. U nastavku pročitajte njihove priče.

Zovem se Bahar i svoj put s Isusom započela sam prije sedam godina zbog toga što je Isus ušao u moj život i pokazao mi put do Njega. Htjela bih vam ukratko ispričati ovo svoje putovanje.

Dolazim iz muslimanske obitelji. Moji roditelji nisu strogi vjernici, no ipak sam odgojena s činjenicom da Bog postoji. Vjera u Boga bila je bitna mojim roditeljima, ali Bog ipak nije bio centar našeg obiteljskog života. Dva puta godišnje slavili bismo islamske blagdane, a moj bi otac jedanput godišnje postio, ponekad otišao u džamiju i bio taj koji me naučio pojedine stihove iz Kurana koje sam morala naučiti napamet. Kao dijete sam to, naravno, i učinila. Ipak, nikada nisam razumjela koju svrhu ima to što činim. Nisam bila vezana za islam i slabo sam ga poznavala iako mi je otac često pričao priče iz Kurana. Moje djetinjstvo obilježavali su mnogi strahovi tijekom noći. Često su me mučile noćne more u kojima bih viđala duhove i demone koji su me strašili. Moj bi otac tada molio molitve iz Kurana. Iako su mi roditelji pružali mnogo ljubavi i naklonosti, zaista su sve činili za mene, ipak sam nosila nešto u sebi što mi je stvaralo nemir. Nešto poput praznine, ali tada nisam znala da je to bila duhovna praznina. Prvog sam dečka imala s petnaest godina. Ali ni on, naravno, nije mogao ispuniti tu prazninu. Nažalost, to sam shvatila tek mnogo godina kasnije, nakon što sam već imala nekoliko veza. U jednom razdoblju života tražila sam unutrašnji mir i u hinduizmu i budizmu. Kasnije tijekom studija dosta sam se bavila sportom i mislila sam da mi je potreban netko tko će me usmjeravati u životu, baš poput mog trenera borilačkih vještina. Ali do tada se ništa nije promijenilo. I dalje sam bila ispunjena tisućama strahova. Brinula sam se oko budućnosti, imala sam komplekse i sumnje u sebe, stalno sam tražila potvrdu od drugih i imala sam strašan tinitus (šum u ušima). Moje noćne more, koje sam imala od djetinjstva, ponekad su bile toliko strašne da bih čak i tijekom studiranja s dvadeset i tri godine usred noći zvala oca. On bi iznova molio stihove iz Kurana kako bi mi bilo lakše, ali nažalost njegove molitve nikada nisu pomagale.

Tijekom studija upoznala sam i svog sadašnjeg supruga Igora. Oboje smo pohađali isti fakultet za učitelje u srednjim i osnovnim školama u Berlinu.

Igor je tada bio mlad u vjeri i krstio se tek nekoliko mjeseci ranije. U početcima, kad smo se upoznavali, ubrzo sam vidjela i shvatila da Igor nastoji slijediti Krista. On je išao u crkvu, na kućne grupe i čitao je Bibliju. Tako smo i mi postupno počeli razgovarati o vjeri, a on bi mi svaki dan govorio nešto više o Isusu. U početku nisam baš htjela razgovarati o svim tim temama jer nisam puno razumjela, no primijetila sam da me nešto vuče prema tom učenju. Tek kasnije shvatila sam da je to bio sam Isus koji me privlačio k sebi. Imala sam puno unutarnjih borbi. S jedne strane, htjela sam se družiti s Igorom, ali s druge strane, te su mi vjerske teme padale jako teško. Jednog dana pozvao me u svoju crkvu. Tako sam počela slušati Božju riječ. Ubrzo sam primijetila da me sve što sam slušala – pjesme slavljenja i propovijedi – pogađa direktno u srce. Sjećam se puno nedjeljnih službi na kojima bih se dobro isplakala dok su u meni i dalje buktale unutrašnje borbe. Htjela sam vjerovati u Isusa, ali još nisam mogla. Čak sam počela čitati Novi zavjet, počevši s Matejevim evanđeljem. Tada sam shvatila zašto mi je tako teško bilo slušati o Bogu. Zato što mi je Bog kroz svoju Riječ ukazivao na moje grijehe. Pokazao mi je sve što je bilo pogrešno u mom životu. Tako sam se i počela moliti Isusu. Ali i dalje nisam vjerovala u Njega. Molila sam se ovako: „Isuse, čula sam od Igora da si Sin Božji i da si umro na križu za nas. Je li to istina?" Otkako sam prvi put u molitvi spomenula Isusovo ime, moje noćne more su sasvim prestale. Napokon sam mogla spavati bez straha. To je bio prvi put da sam osobno u svom životu doživjela da je Isus živ. Iako i dalje nisam sve razumjela i puno stvari mi još nije bilo jasno, nastavila sam čitati Bibliju, odlaziti na crkvene službe i na kućne grupe. Jednog dana sam se od srca pomolila Isusu. Jednostavno nisam znala što ću dalje. Moj život koji sam do tada živjela potpuno se okrenuo naglavačke. U sebi sam bila svjesna svog podrijetla, svoje obitelji i njihove vjere i tradicije, ali sada sam upoznala kršćanstvo, Isusa Krista i počela čitati Bibliju. Jedno pitanje me osobito mučilo: „Što je sad zbilja istina?" Od srca sam se pomolila Isusu i preklinjala ga, plačući u potrazi za istinom: „Jesi li ti Bog?"

Nakon nekoliko dana, usnula sam sljedeći san – u snu sam vidjela sebe kako ležim u krevetu i spavam. Čula sam glas iza sebe i okrenula se da vidim tko to govori. Kad sam se okrenula, ugledala sam velika, užarena stopala pored moje glave. Netko je stajao pored mene. Nisam se usudila podići pogled, već sam se, licem sagnutim prema podu, bacila pred ta užarena stopala. Ipak, mogla sam vidjeti da je ta osoba nosila bijeli, jednako sjajni ogrtač i zlatni pojas oko prsiju. Stavio je svoju desnu ruku na moju glavu i rekao: „Iz vječnosti u vječnost." Tu sam se probudila zbunjena o tome što sam sanjala. Nisam shvatila što i koga sanjam. Nekoliko tjedana kasnije, bila sam skoro na kraju čitanja Novoga zavjeta, u knjizi Otkrivenja. Počela sam čitati prvo poglavlje sve dok nisam stigla do stihova od 12 do 18. Tamo stoji napisano:

„Okrenem se da vidim tko mi govori, ali ugledam sedam zlatnih svijećnjaka, a među svijećnjacima nekoga sličnog čovjeku. Bio je odjeven u dugu haljinu, sa zlatnim pasom oko prsa. Kosa mu je bila bijela poput bijele vune, poput snijega, oči kao ognjeni plamen, noge sjajne poput mjedi u peći užarene, a glas poput šuma golemih morskih valova. U desnoj je ruci držao sedam zvijezda, a u ustima oštar dvosjekli mač. Lice mu je blistalo poput Sunca u punome sjaju. Kad sam ga opazio, pao sam do njegovih nogu kao mrtav. Ali on stavi na mene desnu ruku i reče mi: „Ne boj se! Ja sam Prvi i Posljednji. Živ sam! Bio sam mrtav, ali živim zauvijek. Imam ključeve smrti i podzemlja."

Dok sam čitala ovaj odlomak, Bog mi je otvorio oči i srce. Shvatila sam da sam sanjala Isusa kojemu sam se u snu bacila pred noge i koji je svoju desnicu stavio na moju glavu. U snu sam vidjela odlomke iz gornjih stihova i učinila sam isto što Ivan čini u zapisanim stihovima. Bila sam zaprepaštena, jer do tada nikad nisam pročitala te retke niti mi je itko govorio o Isusu na takav način! Kroz ovaj san, Isus mi je dao odgovor na molitvu moga srca. Budući da je Isus znao koliko je strahova tada bilo u meni, ohrabrio me svojom riječju zapisanoj u gornjim stihovima: „Ne boj se!" Nisam se više trebala bojati. Budući da je On prvi i posljednji, prije njega nije bilo nikoga i nakon njega nitko drugi neće doći. On je Krist, Mesija, Božji pomazanik, Božji Sin, spasitelj svijeta. Kad sam to shvatila, pokajala sam se za svoje grijehe i priznala ih i ispovjedila Isusu. Od tada sam na putu sljedbeništva, od tada sam Kristova učenica. Slijedim Isusa, ponekad vrlo malim koracima. Prije, iako sam znala za Boga, nisam ga poznavala i nisam znala da mi je Bog potreban za normalan život. Iako ga nisam tražila, On je našao mene i ja sam mu neizmjerno zahvalna. On je jedini put, On donosi spasenje i daje mir za kojim svaka osoba prije ili kasnije u svom životu traga.

Bahar Jekić

Bog me prihvatio, još dok sam bio grešnik

Pozdrav svima. Zovem se Igor Jekić i želim vam ispričati kako sam uzvjerovao u Krista. Rođen sam 1988. godine u Beogradu kao drugi sin u jednoj kršćanskoj obitelji. Možda čak i netko od vas poznaje moje roditelje – Luciju i Janka Jekića. Imao sam privilegiju slušati Božju Riječ od malena i ta činjenica mi je jednog dana spasila i zauvijek promijenila život. Odgojen sam u spoznaji tko je Bog, tko je Isus i što je Isus učinio za nas. Kad sam bio dijete, svake smo nedjelje išli u crkvu gdje bih s ostalom djecom imao vjeronauk. Često sam glumio u božićnim predstavama, uglavnom magarca, i sjećam se da bih se čak ponekad i molio na molitvenim sastancima gdje su bili odrasli. Mama mi je pričala da sam Bogu zahvaljivao za zvijezde, mjesec, životinje i sve što je Bog stvorio.

Moj otac radio je u Njemačkoj, a mama je bila ta koja se brinula za brata i mene. Rat na prostorima Jugoslavije itekako je utjecao na moj život. Sjećam se da su moji djed i baka, kad sam imao sedam godina, izbjegli iz Hrvatske iz Banskog Grabovca zajedno s mnogima drugima i došli traktorom u Beograd. Četiri godine kasnije Amerikanci su bombardirali Beograd i okončali rat na Kosovu. Moji školski dani sredinom i krajem devedesetih bili su puni turbulentnih uspomena. Učitelji bi štrajkali, učenici bi bježali s nastave, bilo je jako puno nasilja te sam kao dijete bio suočen s jednim svijetom koji nije bio normalan i to se snažno očitovao i u mom životu. S osam godina popušio sam svoju prvu cigaretu, s nekih deset sam popio svoje prvo pivo, slušao sam rock i metal, a kao 'dječje igralište' birao bih

napuštene zgrade. Od ponedjeljka do petka tukao bih se u školi s djecom, a nedjeljom bih išao s mamom i bratom u crkvu. Sjećam se da je mami bilo sve teže i teže s dva tinejdžera koja su sve manje i manje slušala. Krajem 1999. godine, nakon bombardiranja, vidjevši situaciju u državi, otac je odlučio odvesti nas u Njemačku. Sačekali smo da moj stariji brat Saša završi osmi razred osnovne škole da se preselimo. U roku od par mjeseci preselili smo se u Weinheim u južnoj Njemačkoj. Iza sebe smo ostavili kuću, susjede, crkvu, materinji jezik i prijatelje...

Prvih par mjeseci bili su mi neizmjerno teški. Sve mi je nedostajalo – škola, prijatelji iz kraja, glazbena škola, mjesta na kojima smo se družili, pa čak i kruh (Nijemci stalno jedu neki crni kruh). Ipak, ubrzo sam upoznao nove prijatelje koji su tu i tamo pokušavali pričati sa mnom njemački povezan s dvije-tri riječi engleskog jezika. To mi je bio spas. I u Weinheimu smo našli crkvu u koju smo redovno išli. Sjećam se jedne situacije. To je bilo još negdje na početku našeg dolaska. Jedna obitelj iz crkve pozvala nas je na večeru. Prijatelji koji su nas pozvali također su imali dva sina, ali samo je mlađi bio prisutan te večeri.

Od ponedjeljka do subote sam bio na ulici, a nedjeljom u crkvi.

Poslije večere on i ja otišli smo u njegovu sobu. On je bio nekoliko godina stariji od mene. Slušali smo muziku i pričali. Poslije nekog vremena iz svog je ormara izvadio Bong (sprava za pušenje marihuane kao ogromna lula) i na prozoru počeo pušiti marihuanu. Ja sam se htio praviti važan i rekao sam da i ja to znam i da bih htio povući. Tako da sam s trinaest godina imao svoj prvi doticaj s drogom. U školi su se gomilali problemi. Djelomično zbog jezika, djelomično zbog školskog odgoja u Beogradu. Učitelji me nisu voljeli jer sam puno pričao na nastavi i često sam se tukao dok bi Nijemci probleme rješavali kroz razgovore. Tako da sam našao prijatelje koji su, eto, bili meni slični.

Što sam bio stariji, sve je više i više rasla moja konzumacija alkohola i droge. Počeo sam redovno pušiti i skoro svakog vikenda piti. Kad god bismo se negdje našli, od džeparca bismo kupili pivo i cigarete, a ponekad bi netko imao i marihuanu. Stalno smo išli na zabave i u klubove. Tu su bile i razne djevojke s kojima sam imao kratke veze. Od ponedjeljka do subote sam bio na ulici, a nedjeljom u crkvi. Strašno! U crkvu sam u međuvremenu išao djelomično zato što me mama gnjavila, ali više zbog prijatelja iz crkve koji nisu bili nimalo bolji od mene. Imali smo jednog omladinskog voditelja Tomasa koji bi nas ponekad okupio. Svirao sam čak i bas gitaru u crkvenom bendu koji je Tomas vodio. Svirali bismo kršćanske pjesme, ali u metal i pank rock stilu. Bend se zvao Građevina zato što nitko od nas još nije bio izgrađen u Kristu. Dugo godina živio sam dvoličan život, roditeljima bih lagao oko svega i sve sam skrivao od njih. Sve manje me vuklo da nedjeljom idem u crkvu dok je moj ulični i noćni život bio sve uzbudljiviji. Kako je većina mojih prijatelja s nekih dvadeset godina napustila crkvu, i ja sam s dvadeset i jednom ili dvadeset i dvije godine prestao ići u crkvu. U međuvremenu sam već pušio oko desetak godina, ne bi prošao dan da se nije popilo i popušilo. Rijetko sam bio kod kuće, često bih prespavao kod prijatelja ili djevojaka s kojima sam tada bio u vezi. Iz godine u godinu sam gubio radost u svim stvarima koje su me do tada ispunjavale. Počeo sam izbjegavati ljude, bio sam razočaran u sebe, u ljude i u cijelo čovječanstvo. Svaka moja veza bi propala, krenuo sam varati djevojke tako da su mi i one dosadile. Ipak, nisam razmišljao ni imao snage da prekinem s bilo čime od svi ovih strašnih poroka. Nažalost, to je bila svrha mog života, moje jedino zadovoljstvo.

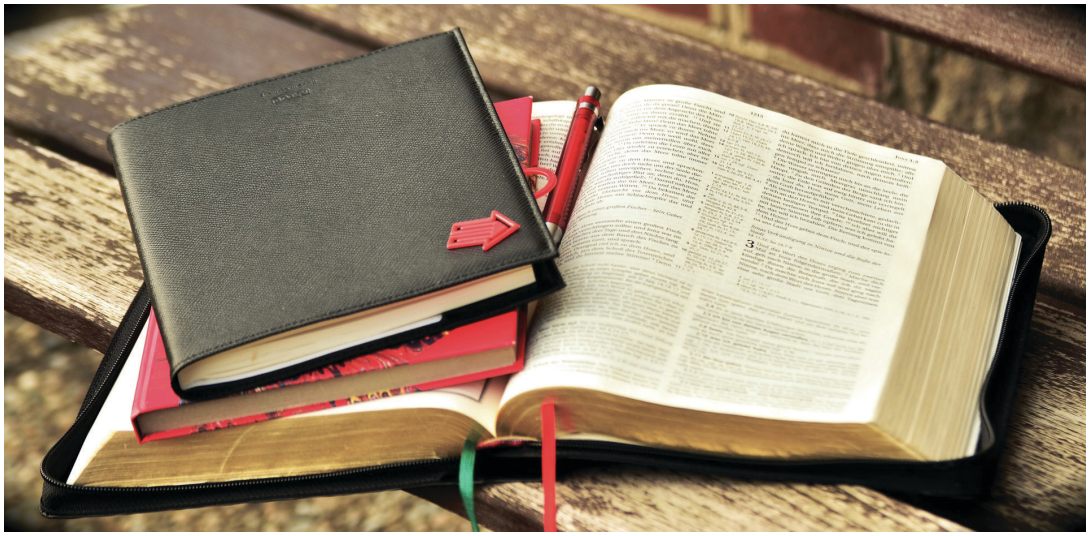
Jedne večeri slavili smo rođendan školskog prijatelja. Bilo je, kao i uvijek, puno ljudi i puno alkohola. Slavilo se pošteno. Negdje oko ponoći prijatelj me pitao bih li došao do njega da nešto popušimo. Zapalili smo džoint. On je povukao i nakon dva puta prestao, no ja sam nastavio. Ubrzo sam primijetio da nešto nije u redu. Tijelo mi je dalo do znanja da sam napravio opasnu grešku. Imao sam osjećaj da curim kroz rešetke od stolice na kojoj sam sjedio. Odmah sam pokušao ustati. Morao sam izaći iz kuće. Srce mi je počelo snažno lupati. Na ulici su započele halucinacije. Pokušao sam se negdje sakriti da me nitko ne vidi. Na rukama i nogama sam se dovukao u vinograd nedaleko od kuće mog prijatelja koji je i dalje slavio rođendan. Legao sam na zemlju dok je srce neprestano tuklo s dvjesto otkucaja u minuti. Iako mi je tijelo otkazivalo, imao sam osjećaj kao da mi je um i dalje bistar. Razmišljao sam o tome da umrem. Misli bi mi govorile da je u svijetu svaka osoba ista i da su svi ljudi pokvareni – nebitno jesu li vjernici ili nisu. Ako odem, ne moram se više brinuti ni o čemu, samo će pokopati moje tijelo i to je to. Malo mi je bilo glupo što bih umro u vinogradu ispred kuće svog prijatelja na njegov rođendan. Čak je i moj brat bio na toj zabavi. Bilo mi je žao i zbog rodite-

lja, ali na kraju, kad si mrtav, ne moraš se brinuti o tome. Ne znam zašto, ali ipak nisam htio umrijeti. Tada sam zavapio Bogu za pomoć. Hvala mojim roditeljima što su me učili od malena da postoji Bog i da mu se mogu okrenuti kad god mi je potrebna pomoć. Istog trenutka kako sam se pomolio, ispovraćao sam bijelu pjenu. Srce se smirilo i polako sam mogao ustati na noge. Stigao sam kući i samo provirio kroz vrata od dnevne sobe, pozdravio oca koji je još bio budan i uputio se ravno u krevet. Dok sam ležao u krevetu, uzeo sam jedan blok i zapisao sljedeću molitvu: „Bože, ne želim više život sa seksom, razvratom, drogom i rock glazbom. Jednoga dana svi ćemo morati stati pred tebe." Nakon toga sam zaspao.

Nakon nekoliko dana jednostavno sam ostavio cigarete. Marihuana me također nije više privlačila iako su mi je svi nudili, a ono što je bilo najteže – u srcu sam nosio odluku da godinu dana neću piti alkohol. Sve ove stvari su se dogodile tako brzo i to bez mog truda... U tom razdoblju sam bio sve drugo osim jak, tako da mogu reći kako se ništa od toga nije dogodilo iz moje osobne snage ili zato što sam imao čeličnu volju da nešto promijenim. Ne, ja sam bio u najgorem stanju od kako znam za sebe. Trbuh me je mučio svakoga dana, bojao sam se zatvorenih prostorija ili kad bi netko hodao iza mene, noge bi mi postale kao puding. Tada još nisam bio svjestan da je Bog uslišio moju molitvu. Bog me čak izvadio iz mog okruženja, odvojio me od mojih prijatelja i stavio me u Hildesheim u sjevernoj Njemačkoj, petsto kilometra od Weinheima gdje sam započeo svoje studiranje. Dok je otac još bio živ, našao mi je na internetu adresu baptističke crkve u Hildesheimu. I dan-danas ne znam zašto sam te nedjelje otišao u crkvu. Došao sam kratko poslije početka bogoslužja i sjeo u zadnji red u slučaju da mi se nešto dogodi, da mogu brzo pobjeći iz crkve. Te nedjelje pastor je propovijedao iz Poslanice Rimljanima, sedmo poglavlje. Sljedeći stihovi su me strašno potakli:

„Dobro koje bih htio činiti ne činim, a zlo koje ne bih htio činiti ipak činim. Kako sam jadan! Tko će me osloboditi od ovoga smrtonosnog tijela, od života u vlasti grijeha? Hvala Bogu! To čini Isus Krist, naš Gospodin. Umom, dakle, želim služiti Božjemu zakonu, ali zbog grešne naravi svojega tijela robujem grijehu." (Rim 7:19; 24-25)

Pitao sam se što to ovaj čovjek govori? Čuo sam za apostola Pavla, ali nisam baš znao tko je. Ono što sam znao jest da je napisao nešto u Bibliji. Pa kako može netko tko vjeruje u Boga reći o sebi da grijeh i dalje vlada u njemu? Pa zar on ne bi trebao biti bezgrešan? U isto vrijeme sam suosjećao s njim. I ja sam imao volju činiti dobro, no sve što sam činio bilo je zlo. Sva ova razmišljanja prolazila su kroz moje misli. Moja slika kršćanstva krenula se mijenjati. Od toga dana redovno sam počeo dolaziti u crkvu. Htio sam čuti više. Počeo sam čak čitati Bibliju. Poslije nekih par mjeseci, pastor Jurgen Hoffmann uspio me uhvatiti iza bogoslužja. Ukratko smo popričali i on mi je preporučio da odem u kućnu grupu mladih u koju sam polako i počeo odlaziti. Nekih godinu dana kasnije pastor Jurgen mi je ponudio da sudjelujem na satu za krštenje. Još nisam bio siguran jesam li spreman krstiti se, ali Jurgen mi ni nije pravio pritisak. Nalazili smo se na tjednoj bazi i kako sam bio jedini koji se prijavio, imao sam mogućnost postaviti svako pitanje koje sam imao. Time sam mogao promijeni-

ti svoje predrasude prema vjeri. Uvijek sam mislio da kao kršćanin moram biti bezgrešan, ali Bog me prihvatio još dok sam bio grešnik i opravdao me u Kristu. Tada sam shvatio da je Bog bio taj koji je uslišio moju molitvu i spasio moj život od vječne smrti. Iz zahvalnosti sam odlučio krstiti se i Bogu posvetiti svoj život. Želio sam nekako uzvratiti Bogu za sve što je učinio za mene. Tako sam krenuo slijediti Krista. Danas shvaćam stih koji mi je pastor Jurgen izabrao za krštenje i zahvalan sam Bogu za Njegovo spasenje i vodstvo.

„Oni koji se prepuste Božjem Duhu da ih vodi, Božja su djeca. Duh kojeg ste primili nije vas odveo u ropstvo da biste se morali ponovo bojati, nego vas je učinio Božjom djecom da po njemu zovemo: »Abba, oče!«" (Rim 8:14-15)

Igor Jekić

Bahar i Igor vjenčali su se u travnju ove godine. Igor radi kao profesor u srednjoj školi i predaje umjetnost, engleski jezik i glazbeno obrazovanje. Bahar predaje u osnovnoj školi njemački jezik, matematiku i umjetnost. Vole Gospodina i služe u crkvi u radu s mladima. Ovog ljeta bili su na kampu u Crikvenici gdje su proveli svoj medeni mjesec i družili se s braćom i sestrama iz cijelogasvijeta.

Moj put s Bogom

Dragana i Zlatko u braku su deset godina. Zajedno imaju osmogodišnju kćer Neu. U nastavku pročitajte njihove priče i kako su upoznali Isusa.

Često ne možemo ni zamisliti gdje nas Bog može odvesti i na koje načine nas može upotrijebiti. Uvijek kad razmišljam i nije mi jasno zašto mi se neke stvari događaju u životu, sjetim se da je Bog puno pametniji od nas i da ipak On drži sve u svojim rukama. Na nama je samo da mu se predamo i da mu vjerujemo. Nisam mogla ni zamisliti da će Bog promijeniti moj život i da ću mu jednoga dana služiti.

Moj put s Bogom počinje dok sam još bila studentica i upoznala dečka koji me uputio na Božju riječ. Taj isti dečko nekoliko je godina kasnije postao moj suprug. Kao mala, odrastala sam u obitelji koja je išla u crkvu dvaput godišnje, a doma čak nismo ni imali Bibliju. Bog mi se činio dalek, a ljudi koji su išli u crkvu svojim ponašanjem nisu pokazivali da su zaista kršćani. Čudila sam se kako Boga mogu predstavljati oholi i bezobzirni ljudi.

Mislila sam da, ako budem dovoljno dobra, to je sigurno sasvim dovoljno da jednog dana budem u raju. Jedini problem je što nisam uvijek bila dobra i čak sam odustala od toga da pokušavam svojim trudom nešto zaslužiti. Ionako nisam mogla pratiti Božje standarde. Izlazila sam, pila s društvom i, iako sam izgledala veselo u društvu, u srcu sam osjećala veliku prazninu. Doživjela sam brojna razočaranja i prevare od bliskih osoba i život mi baš i nije imao smisla. Izgubila sam povjerenje u ljude. Taj problem imam i danas. Nadam se da će Bog i to promijeniti kao što je promijenio neke druge stvari s kojima sam se borila.

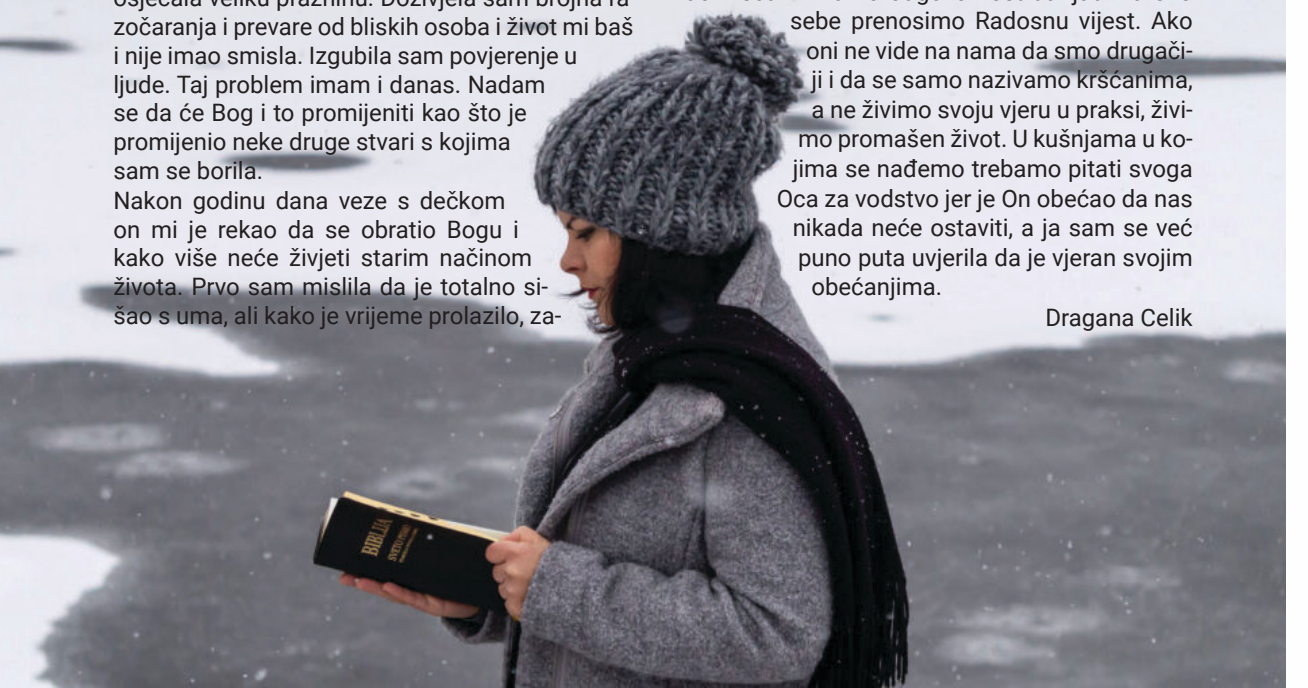
Nakon godinu dana veze s dečkom on mi je rekao da se obratio Bogu i kako više neće živjeti starim načinom života. Prvo sam mislila da je totalno sišao s uma, ali kako je vrijeme prolazilo, zaista sam vidjela promjenu u njemu. Kupila sam Bibliju i prvi put u životu počela čitati Božju riječ. Na početku mi ništa nije bilo jasno, ali nakon nekog vremena Bog mi je otvorio duhovne oči i otkrivao mi se kroz svoju Riječ.

Saznala sam da svojim trudom ne mogu ništa napraviti da zaslužim Njegovu ljubav jer nas On već voli. Upravo zbog ljubavi prema nama dao je svog Sina kako bi nas spasio i ponovno vratio u zajedništvo sa sobom. Isus se žrtvovao za nas i potrebno je samo da se pokajemo i priznamo ga kao svog Spasitelja. Taj korak sam napravila na jednom susretu mladih kršćana i mogu reći da je to najbolja odluka koju sam napravila u životu. Nakon toga Bog mi je dao mir u srce. I dan danas, ma u kakvim problemima se nalazila, pouzdajem se u Boga da će sve izvesti na dobro.

Još uvijek imam uspona i padova. Još uvijek Bog treba raditi na meni i na mojim slabostima. Utjehu nalazim u Bibliji, gdje piše: „Onaj koji otpoče u vama dobro djelo, dovršit će ga do dana Krista Isusa." (Filipljanima 1:6) To će biti predivan dan. Na taj dan, vidjet ću Isusa licem u lice. I više neće biti patnje ni boli. Nećemo morati prolaziti kroz probleme koje imamo na ovom svijetu.

Kao kršćani imamo odgovornost da ljudima oko sebe prenosimo Radosnu vijest. Ako oni ne vide na nama da smo drugačiji i da se samo nazivamo kršćanima, a ne živimo svoju vjeru u praksi, živimo promašen život. U kušnjama u kojima se nađemo trebamo pitati svoga Oca za vodstvo jer je On obećao da nas nikada neće ostaviti, a ja sam se već puno puta uvjerila da je vjeran svojim obećanjima.

Dragana Celik

Odrastao sam u obitelji koja nije bila posebno religiozna. Duhovni život svodio se na odlazak u crkvu na Božić i Uskrs, a ponekad nedjeljom. Iako sam pohađao katolički vjeronauk od malih nogu, sve se to nekako svodilo na običaj. Mogu reći da tamo nikada nisam čuo ono najvažnije što čini samu bit kršćanstva.

Moj život se svodio na školu, učenje, treninge i nešto kasnije, sve češće izlaske. Odlučio sam upisati fakultet u Zagrebu. Studentski život uključivao je tulume i druženja uz alkohol. Ništa smisleno ili hvale vrijedno. Promjenom vlasti moj studij je doveden pred ukidanje i tada sam doživio prvo veliko razočaranje u svom životu. Stekao sam dojam da se sve svodi na veze, politiku, podobnost i da zapravo za uspjeh nisu potrebni ni pamet ni marljivost. Mi studenti na kraju smo se uspjeli izboriti za nastavak studija, ali su nam ukinuli stipendije. Sve ovo odrazilo se i na moje ocjene, odnosno trud koji sam ulagao u studiranje bivao je sve manji.

Za vrijeme studija na poziv jednog prijatelja otišao sam u Samobor na seminar duhovne obnove i to me oduševilo. Bilo je potpuno drugačije od onoga što sam navikao vidjeti u svojoj lokalnoj crkvi. Živo se slavilo, ljudi su iskreno pjevali i vapili Bogu. Propovijed je također bila dobra. No, nakon tog seminara malo pomalo sve se vratilo na staro.

Ipak, završio sam studij i vratio se u svoj zavičaj. Počeo sam raditi, međutim, ona razočaranost je ostala. Zapravo, moje nezadovoljstvo je sve više raslo.

U takvom stanju upoznao sam prijatelja s kojim sam sve češće počeo razgovarati o Bogu. Nekad smo se čak i prepirali, no rasprave su uvijek bile zanimljive. Budući da sam po prirodi analitičar, počeo sam sve više čitati o temama o kojima smo razgovarali. Provjeravao sam ono što bi mi moj prijatelj govorio. Između ostalog, imali smo jednu raspravu o drugoj Božjoj zapovijedi. Sjećam se da sam kao iz topa ispalio da glasi: „Ne izusti ime Gospodina Boga svoga uzalud." On je tvrdio da je ova zapovijed nešto duža i da postoji razlog zašto se uči skraćena verzija.

Ovo me toliko zaintrigiralo da sam morao nabaviti Bibliju i sâm pročitati što je zapisano u knjizi Ponovljenog zakona 5:8-11. I zaista, ova zapovijed bila je nešto duža. A glasi ovako:

„Ne pravi sebi idole (kipove, slike) u obliku bilo čega što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili ispod, u vodi. Nemoj ih štovati niti im služiti jer sam ja, tvoj Bog, ljubomoran Bog. Kažnjavam one koji me mrze i njihove potomke do trećeg i četvrtog koljena, a pokazujem vjernost i ljubav do tisućitog koljena onima koji me vole i drže moje zapovijedi. Ne koristi ime svog Boga za lažna obećanja jer Bog neće ostaviti nekažnjenog onoga tko tako zlorabi Njegovo ime."

Ovo je bilo prvi puta da sam suočen s takvim argumentom protiv kojeg nemam što reći. Ja sam već tada smatrao da je Biblija Božja riječ i ako tako piše u Bibliji, nemam što dodati niti mogu to opovrgnuti.

Ovo je bio samo početak mog aktivnog istraživanja. Pročitao sam hrpe knjiga, svjedočanstava, proučio povijest Crkve i počeo shvaćati da nisam imao osoban odnos s Bogom te da mi grijesi nisu oprošteni! Doista, svi oni silni običaji i tradicija nemaju nikakvog značenja glede spasenja. Boga treba doživjeti kao svog tatu, kao nekoga s kim možeš i trebaš razgovarati.

Upravo za time sam i ja čeznuo! U jednoj od knjiga koju sam pročitao bio je i dio koji se odnosio na njenog autora. Imao je slična iskustva kao ja. On je opisao svoje predanje Isusu i to me toliko dodirnulo da sam poželio isto. Razgovarao sam sa svojim prijateljem i nije prošlo dugo, predao sam svoj život Kristu. Javno sam priznao svoje grijehe, a suze su se slijevale niz moje lice u potocima. Shvatio sam ništavnost starog i grešnog načina

života. Krstio sam se za oproštenje grijeha u imenu Isusa Krista. Osjetio sam neobičnu toplinu i svjetlost koja me obasjala i bilo je predivno.
Ovo se dogodilo u srpnju 2010. godine i to je bilo moje novo rođenje. Od toga dana do danas bilo je uspona i padova, ali nikada više nisam bio u beznađu i strahu. Bog zaista daje mir koji ne prolazi. Brojne su situacije kroz koje mi je Bog pokazao da ima dobre planove za mene i da sve okreće na dobro onima koji ga vole. Godine 2015. dobio sam otkaz, u trenutku kad se kriza u našoj zemlji taman udomaćila. Imao sam nezaposlenu suprugu i kćerkicu staru dvije godine, dva kredita i zajedno s minusom ukupan dug bio je negdje oko 50.000 eura. Ali imao sam i Krista. Uz Božju pomoć i puno truda i rada, do kraja 2019. godine riješio sam se svih dugova i supruga me nije ostavila, što je također čudo.
„Uvijek se radujte u Gospodinu! Reći ću ponovo: radujte se! Neka vaša blagost bude poznata svim ljudima. Gospodin je blizu! Ne brinite se tjeskobno ni za što, već molite i tražite od Boga sve što vam treba. A kad molite, uvijek i zahvaljujte, i Božji mir, koji je iznad svakog ljudskog razmišljanja, čuvat će vaša srca i vaše misli u Isusu Kristu." (Filipljanima 4:4-7)
Ako vas muče egzistencijalni problemi, financije, nezaposlenost, ovisnost ili imate bračnih problema i ne vidite izlaz, onda nemate što izgubiti ako pokušate potražiti pomoć u Isusu Kristu. Obratite mu se svojim riječima kao što sam i ja učinio. Možete reći nešto slično ovome: „Bože, ako si uistinu živ i čuješ me, dotakni me. Želim ti predati svoj život i ne želim više biti rob grijehu. Žao mi je zbog mojih grijeha, loših odluka i izgubljenog vremena. Oprosti mi što sam povrijedio tebe i ljude oko sebe. Vjerujem da je Isus umro za moje grijehe i priznajem ga kao svog Spasitelja. Oprosti mi, molim te, u Isusovo ime. Amen."

Zlatko Celik

> *Ne brinite se tjeskobno ni za što, već molite i tražite od Boga sve što vam treba.*
>
> *Filipljanima 4:6a*

Isus je moja nada

Nevenka i Pikica

Do prije dvadeset i šest godina moj je život izgledao kao iz bajke. Sretan brak pun ljubavi, dvoje divne dječice, dobar suprug, počeli smo graditi kuću... Ništa ljepše nisam mogla poželjeti. Mislila sam da ću biti tako sretna do kraja života.

Nažalost, jednog jutra nestala je moja sreća. Moj je suprug poginuo u prometnoj nesreći. Sav moj svijet se u tren oka srušio. Nisam znala kako dalje sama. Trebala sam odgajati i školovati djecu i još uz to dovršiti kuću. U početku sam bila ljuta na Boga. U svojoj boli znala sam se pitati zašto je Bog to dopustio? Bilo je tu puno uspona i padova te jako teških trenutaka.

Kako je vrijeme prolazilo, nekako sam se pomirila sa situacijom, usudila bih se reći, uz Božju pomoć sam ponovno stala na noge. Kuću sam uspjela završiti, djecu othraniti. Oboje su završili školu, zaposlili se, oženili se. Dobila sam i prve unuke. Sve je nekako došlo na svoje i mislila sam da bih sad trebala biti sretna. I bila sam, no stalno sam osjećala neku prazninu, kao da mi duša nešto traži, a nisam shvaćala što to zapravo jest.

Naš Otac nebeski mi je kroz san rekao da trebam prihvatiti njegovog sina Isusa Krista.

Tada me jednog dana nazvala prijateljica i pitala hoću li s njom otići po primjerak Biblije koje su dijelili u Kristovoj Crkvi u Varaždinu. Naravno, ja sam pristala i otišle smo u crkvu. Čak smo i ostale na proučavanju Biblije, što mi se jako svidjelo i odlučila sam doći ponovno iduće srijede. Od tog se dana moj život počeo mijenjati. Tek tada, u Crkvi, počela sam shvaćati Riječ Božju. Ta Riječ počela je hraniti moju dušu i vidati moje rane. Redovito sam dolazila na bogoslužja i biblijska proučavanja. Praznina u mojem srcu bivala je sve manja i manja, a radost života sve veća i veća. Mir koji sam nalazila u Kristu grijao je moje srce te se širio na moju obitelj i prijatelje. Znala sam da se moram potpuno predati Kristu, no nešto me kočilo...

A onda se dogodilo nešto nevjerojatno u mom životu. Usnula sam predivan san. Sanjala sam Isusa. Imao je dugu haljinu, bijelu poput snijega. Sjedio je na podu prekriženih nogu. U svom krilu držao je veliku posudu, do pola napunjenu zemljom. Zatim je tužno rekao da mu nedostaje još plodne zemlje da napuni svoju posudu do vrha. Ja sam se na to sjetila kako sam dan ranije svoje teglice s cvijećem nadopunjavala svježom, plodnom zemljom. Potrčala sam, izvadila tu zemlju i donijela je Isusu. Bio je presretan što je mogao napuniti svoju posudu. Vjerovala sam da mi Bog kroz taj san želi nešto reći.

Nije mi dugo trebalo da shvatim da je to zapravo ono što sam oduvijek tražila. Naš Otac nebeski mi je kroz san rekao da trebam prihvatiti njegovog sina Isusa Krista, koji je dao život na križu za mene i moje grijehe. Tako sam prošle godine odlučila slijediti Isusa. Krstila sam se i predala mu svoj život. Sada doista mogu reći da sam sretna i ispunjena jer znam da je On moja nada, svjetlo i put te da imam život vječni.

Nevenka Vuk

Bog je providio auto

Ima jedan zanimljiv i naoko jednostavan tekst iz 2. Korinćanima 9:10 koji kaže: „Onaj koji daje sijaču sjeme dat će i kruh za hranu." Ako malo bolje pogledamo ovaj tekst, prvi dio teksta je jasan: Bog daje sjeme. On je taj koji čini da nešto raste. Ali drugi dio teksta pomalo je zbunjujući jer kaže da Bog jednako tako daje i kruh. No, mi znamo kako kruh nastaje – on ne pada s neba kao gotov proizvod kojeg kupujemo u trgovini, već se čovjek oko toga treba potruditi i namučiti. Međutim, sav taj proces, od zemlje do stola, Pavao pripisuje Bogu, tj. Bog je taj koji daje kruh, unatoč tomu što i čovjek ima svoj udio u tome.

U redu, zašto ovaj malo poduži uvod? Prije godinu-dvije naša je crkva postala svjesna da naš pastor treba novi, tj. noviji auto. Osim što im taj auto služi za prijevoz, on i njegova žena koriste ga u humanitarne svrhe. Naime, već godinama obilaze ljude po zabačenim područjima Žumberka, Karlovca i okolice te im donose toplu riječ, hranu i ono najvažnije – Krista.

Budući da se ukazala potreba, prvo smo probali pronaći novce od ljudi izvana. No, kako nije bilo baš nekog odaziva, u siječnju ove godine odlučili smo, mi jedna mala crkva, započeti skupljati novce sami među sobom pa što bude. Plan nam je bio do 12. mjeseca 2021. sakupiti 100.000 kuna.

Iskreno, kada smo krenuli u to, nisam bio siguran koliko će nam trebati vremena da prikupimo ciljani iznos jer nitko od nas „ne pliva u novcu". Činilo se kao „nemoguća misija". Ali eto, odvažili smo se i krenuli. I gle čuda, do kraja 8. mjeseca sakupili smo ciljani iznos (i onda kasnije još malo preko toga), i na kraju svega ostali smo šokirani kako se sve to odigralo. Jer, ljudi su davali dragovoljno i od srca i sve je to među nama stvorilo još veći osjećaj zajedništva i radosti. I dok pišem ovaj tekst, naš je pastor baš prekjučer kupio novi auto.

Što nas je ovo iskustvo naučilo? Prvo, crkva je dužna brinuti se za svoje radnike, ali isto tako, dužni smo se brinuti jedni za druge. Nadamo se da ćemo kao crkva od sada nadalje biti još osjetljiviji na potrebe drugih i pomagati jedni drugima. Jer, takva djela ljubavi donose slavu Bogu. Drugo, naša crkva nema prostor. Možda sada kada smo savladali ovu planinu, možda je vrijeme da kao zajednica počnemo sakupljati novce za kupnju nekog prostora. Vidjet ćemo... Treće, pokazalo se da naši ljudi mogu skupiti tako veliki iznos za tako veliku potrebu kao što je auto. Raduje me činjenica da je najveći dio toga novca došao od članova naše crkve. Pokazalo se da naši ljudi itekako mogu zapeti i pomoći – svatko na svoj način. I onda, kad se sve to skupi na jednu hrpu, bude dovoljno i još malo viška.

Želja nam je da ovo svjedočanstvo bude na poticaj svim ostalim crkvama da se ohrabre na davanje i međusobno pomaganje. Tako iskazujemo ljubav jedan prema drugome i osim toga, takva djela milosrđa donose Bogu slavu. Jer, u vremenu dok svatko gleda sebe, Božji narod pozvan je da preda sebe Bogu i drugima na služenje.

I za kraj, jedno teološko pitanje – tko je kupio auto? Bog ili mi? Da mi nismo krenuli u ovu akciju, auto ne bi pao s neba sam od sebe. No, ako uzmemo u obzir početni tekst iz 2. Korinćanima 9, iako smo mi nešto poduzeli, auto je kupio i providio Bog.

Ervin Budiselić

Na bolničkom krevetu

Osjetila sam Božju prisutnost i brigu za mene u najtežem razdobljusvog života. Bilo je to u vrijeme kada je čitava moja obitelj bila u žalovanju zbog prerane smrti najmlađe sestre i brizi zbog majčinog teškog zdravstvenog stanja. Kad je cijeli svijet već strahovao od zaraze koronavirusom i ja sam se našla u životnoj opasnosti i potrebi neodgodive hospitalizacije. Nakon hitne operacije, uz velike doze potrebnih lijekova, oporavak je tekao vrlo sporo. Besani bolnički dani uz jake bolove nisu donosili nimalo optimizma. Jedina moguća komunikacija s obitelji i prijateljima bila je SMS porukama. Poruke ohrabrenja i želje za brzi oporavakpristigle od dragih ljudi izazvale su u meni malo optimizma i radosti.

> *Molitva izgovorena s vjerom iscijelit će bolesnoga.*

U nedjeljno jutro, nekoliko dana nakon operacije, stigla je poruka od drage prijateljice da će tog jutra Kristova crkva na bogoslužju moliti za moj mir i ozdravljenje. Da će ljudi koje sam upoznala u crkvi moliti za mene. Poslala sam joj poruku zahvale i molbe za molitvu za moje ozdravljenje te sam se i sama tada pomolila Bogu. Iduće noći, na bolničkom krevetu dogodilo mi se nešto nevjerojatno. Pažnju mi je privukla tiha glazba popraćena pjevanjem. Na podu među šarenim jastucima sjedilo je dvoje ljudi leđima okrenuti prema meni pa im nisam mogla vidjeti lica. Istovremeno, iza mene se pojavio zvuk lepeta krila, od početka tih pa sve glasniji i glasniji. Nakon toga, iza sebe sam čula vrlo glasne riječi: „Što tu radite? Niste pozvani, odlazite.Što tu radite? Niste pozvani, odlazite." Ispred mene su se tada pojavila velika bijela vrata kroz koja je dopirala jaka svjetlost. Prema vratima je vodio dugi hodnik, a po podu se vukla magla u zmijolikim formama i napustila prostoriju kližući ispod vrata. Iza toga u meni je zavladao potpuni mir, toliko upečatljiv, kakav nikad prije nisam osjetila.

Uspjela sam prespavati tu noć i cijeli idući dan u teškoj bolničkoj atmosferi. Nametalo mi se pitanje što je to bilo, običan san, halucinacija potpuno iscrpljenog organizma izazvana velikom dozom jakih lijekova ili... Prevladao je dojam da je to ipak bila Božja poruka da me čuva, donesena po anđelu čuvaru, vjerojatno na meni jedini razumljiv način. Prisjetila sam se tada ujedno svog ranog djetinjstva i pokojne bake, s kojom sam molila molitvu Anđele čuvaru mili prije spavanja. Ovo životno iskustvo donijelo mi je novi pogled na moć vjere i djelotvornost molitve. U razgovoru s Bogom sada molim za pomoć i blagoslove svim liječnicima u spašavanju ljudi. Zahvalna sam svim prijateljima i obitelji na molitvama i ohrabrenjima, toliko potrebnim u tim najtežim trenutcima. Nakon ozdravljenja, drugačije gledam na riječi često izgovorene od strane doktora, i sestara: „Imali ste puno sreće." Mnogi se ljudi nisu uspjeli oporaviti nakon takve operacije. Uz Božju pomoć i svu medicinsku skrb, uspjela sam se vratiti normalnom životu. Kod proučavanja Biblije u Jakovljevoj poslanici u 5. poglavlju

u redcima 15. i 16. nalazim potvrdu da je to bila Božja poruka da će me On ozdraviti.
„Molitva izgovorena s vjerom iscijelit će bolesnoga. Gospodin će ga ozdraviti. Ako je počinio grijehe, Gospodin će mu oprostiti. Dakle, ispovijedajte jedan drugome svoje grijehe i molite jedan za drugoga kako biste bili iscijeljeni. Molitva pravednog čovjeka moćna je i djelotvorna."
Te mi riječi govore i kako Biblija pruža odgovor na pitanja i životne situacije jer imam osjećaj kao da su ovi redci namijenjeni upravo meni.

Snježana Lukman Vnučec

Ovo životno iskustvo donijelo mi je novi pogled na moć vjere i djelotvornost molitve. U razgovoru s Bogom sada molim za pomoć i blagoslove svim liječnicima u spašavanju ljudi.

Sustav je kriv

Malo pomalo svjedoci smo stravičnih vijesti u medijima. Politički kriminal, gospodarski kriminal, prometne nesreće sa smrtnim posljedicama, preprodaja droga oko škola, ubojstva pa čak iubojstva djece od vlastitih roditelja. Strašno! Ono što se mediji često s pravom pitaju jest je li sustav kriv? Može li sustav u potpunosti zaštiti pojedinca? Nažalost, ima primjera da sustav zakaže, da ne reagira na vrijeme. Sustav kao takav može pomoći dobrobiti čovjeka, no ne može ga potpuno zaštititi. Ne mogu socijalni radnici stajati pred svakim stanom ili kućom osluškujući zlostavljaju li se djeca, ne može policija nadzirati sve koji prebrzo voze, ne može ni kvartovski policajac provjeravati svaku grupu djece posjeduje li netko drogu... Mogli bismo tako nabrajati u nedogled. Pa što nam je onda činiti? Prepustiti se stihiji života? Daleko od toga. Kao prvo, kad se nešto loše dogodi nemojmo bez razloga odmah kriviti sustav. Radije se pitajmo gdje smo mi u svemu tome. Jesam li ja onaj koji pomaže ili odmaže sustavu? Kad čujemo krikove iz susjednog stana nazovemo li 112 ili pojačamo TV jer – eto, to se nas ne tiče. A kako mogu pomoći sustavu? Sve potječe iz naših obitelji. Ako smo nasilni prema djeci i naša će djeca biti nasilna kad odrastu. Ako se muž i žena ne poštuju, njihova će djeca zasigurno to zamijetiti i kasnije primjenjivati. Ako je u obitelji manjak ljubavi djeca će je tražiti, kako odrastaju, na drugi način – cigareta, alkohol, droga, nasilje, prostitucija...

Gdje ste vi u svemu tome? Biblija nas potiče na život u skladu s Božjom riječi, da volimo bližnje, naše obitelji, da poštujemo vlasti i sustav koji se brine za nas. Samo tako će biti manje zla u našem društvu, a time i manje posla za sustav.

Mladen Dominić

U potrazi za mužem

Deset godina molila sam se Bogu za muža. Bilo je to teško razdoblje. Vjerovati da unatoč tome što deset godina ne vidim nikoga na vidiku, unatoč teškim okolnostima, trebam nastaviti vjerovati da je Bog i dalje jako dobar, da me ima na umu, da me nije zaboravio i da će se stvarno i sigurno dogoditi da mi nađe muža baš za mene. Bila je to prava bitka vjere.

U trenucima kad sam bila na proslavama gdje su svi imali muževe i djecu, ja sam jedina sama sjedila sa strane i ohrabrivala svoje srce: „Iako svi imaju sve, a ja ne, ja ipak imam najveće blago. Ja imam Boga." Spletom okolnosti Bog me na kraju tog razdoblja vratio iz Zagreba u Vukovar. Bilo mi je potrebno još više vjere. Ako u Zagrebu s tolikim mnoštvom vjernika nisam nikoga našla, kako ću naći u Vukovaru koji je tada izgledao kao pustinja. Ali nastavila sam vjerovati.

Nakon dva mjeseca u Vukovaru, upoznala sam današnjeg muža. Imali smo oboje 38 godina. I on je kao vjernik molio za ženu još duže nego ja. Trebao se održati u vjeri da će mu Bog stvarno dati ženu u koju će se zaljubiti, a ne da se mora zadovoljiti s bilo kime, samo da se oženi. Ubrzo smo planirali vjenčanje. Mami sam pričala kako ne volim cjelonoćne svadbe u hotelima i dvoranama za svadbe, nego neku dnevnu svadbu koja će trajat od 12 do 20 sati, na otvorenom, negdje na nekom salašu, s tamburašima.

Mama mi je došla ujutro sva zabrinuta jer cijelu noć nije spavala: „Što ako tvoj muž baš želi svadbu koja traje cijelu noć, do ranih jutarnjih sati i baš želi negdje na zatvorenom?" Odlučila sam ga pitati, bez da mu otkrijem što ja želim. On je opalio kao iz topa: „Ne želim svadbu koja će trajati cijelu noć, nego neku dnevnu svadbu koja će trajat od 12 do 20 sati, na otvorenom, negdje na nekom salašu, s tamburašima."

Odmah je dodao da zna jedan salaš u obližnjem selu kojeg sutra možemo ići obići. Te večeri sam na internetu pregledavala koji još salaši postoje u okolici, ako nam se taj ne svidi. Otvorila sam jednu

sliku uređenog salaša za svadbu i skoro da nisam dobila srčani udar. To je bilo ono mjesto iz mojeg sna. Par godina ranije sanjala sam san u kojem dolazim sa svojim mužem na jedan salaš (u snu nisam vidjela lice svog muža) i gledamo oko sebe kako je uređen za svadbu. Stolovi su bili spremljeni i cijeli salaš je bio okićen.
Pitala sam u snu koga se čeka, a glas mi je u snu odgovorio: „Čekamo vas dvoje." Kad smo u snu odlazili sa salaša, pogledala sam njegov naziv i vidjela da se sastoji od dvije riječi: prva završava sa slovom Š, a druga počinje sa T. Pogledala sam sliku na internetu koja je bila identična onoj iz mog sna i vidjela – zvao se Salaš Tena. Počela sam šetati po sobi, mislila sam da ću iskočiti iz vlastite kože.
Zar je moguće da mi je Bog dao san o mjestu gdje ću se vjenčati par godina prije nego sam upoznala muža? Odlučila sam provjeriti je li to stvarno od Boga. Rekla sam Bogu da ništa od toga neću spominjati mužu i ako je to stvarno Božja volja, On će urediti da se mi vjenčamo na Salašu Tena, bez mojeg utjecaja ili uplitanja u situaciju.
Sutradan sam došla do mog budućeg muža da odemo vidjeti salaš kojeg je on predlagao. Sjedila sam pored njega dok je završavao telefonski razgovor s tim vlasnikom salaša, koji mu je govorio: „Ne, ne kod nas, ti trebaš provjeriti sa Salašem Tena njihov prostor." Muž je završio razgovor, okrenuo se i rekao mi: „Čudno, ali cijeli dan mi ljudi govore da trebamo ići provjeriti Salaš Tena." Ubrzo smo šetali Salašem Tena. Organizatorica je listala po velikoj bilježnici i govorila: „Nema termina, nema termina, slijedeći je za godinu i pol", dok je muž predlagao i petke i opet je dobivao negativne odgovore.
Bojazan mi je počela prijetiti da možda ipak to neće biti od Boga, kadli u srcu čujem: „Samo nastavi vjerovati. Bogu ništa nije nemoguće." U tom trenutku organizatorica je okrenula sljedeći papir i s nevjericom rekla: „Zapravo, evo sad vidim da je jedan par odustao, imamo slobodan termin za dva mjeseca!" Dok je muž davao kaparu za taj termin, meni se glava okretala. Znači ipak je istina.
Dok sam se deset godina mučila vjerovati, postiti i moliti, Bog me usred toga vidio, nije me napustio ni zaboravio, dao mi je san koji će mi na kraju dokazati da je cijelo vrijeme bio tu i cijelo vrijeme imao plan za mene i mog muža. Pokazao mi je da nije zaboravio na nas dvoje i da ima iznenađenje kroz san, tako da možemo drugima pričati i proslavljati Njegovo ime kroz tu priču o Njegovoj vjernosti i ljubavi.

Ivona Stojanović

Dobri ljudi

Oduševljavaju me dobri ljudi. Ima ih svuda oko nas – u susjedstvu, na radnome mjestu, u školi, fakultetu, u crkvi, u autobusu ili na blagajni u našem kvartu. To su oni ljudi kojima je stalo ne samo do njih samih već i do svojih bližnjih. Oni vole svoje obitelji, stalo im je do braka, supružnika, djeteta, to su oni koji znaju pomoći, oprostiti, savjetovati, nesebično dati. Znaju prepoznati što je dobro i što je zlo. Kad ste u društvu takvih ljudi oni itekako znaju tu svoju dobrotu prenijeti na nas same. Zbog dobrih ljudi ovaj svijet izgleda bolje. A što Isus kaže o dobrim ljudima? U Bibliji čitamo onu poznatu priču o dobrom čovjeku koji je vršio Deset zapovijedi od svoje mladosti – dakle bio je dobar vjernik i dobar čovjek čitav svoj život. Budući da se smatrao dobrim čovjekom, pitao je Isusa što može učiniti da dobije vječni život?"»Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni?« Isus mu reče: »Što me zoveš dobrim? Nitko nije dobar doli Bog jedini!«" Na prvi pogled Isusov odgovor je jako neobičan – 'nitko nije dobar'. Je li doista tome tako? Ne, kao što sam prije rekao ima jako puno dobrih ljudi. No, svi ti dobri ljudi čine veće ili manje grijehe – jednako kao ti i ja. Dakle, to su dobri ljudi i k tome grešnici. Ono što je Isus poručio ovom čovjeku je da on svojom vlastitom dobrotom ne može zaraditi nebo. Nitko ne može zaraditi nebo! Zašto? Zato što to nije potrebno. Kao prvo, mi ne možemo ničime platiti oproštenje vlastitih grijeha. To je za čovjeka nemoguće. Drugo, Krist je već platio za tvoje i moje grijehe na križu. Dakle, i dobri ljudi trebaju Krista. Da bi došli u nebo ništa ne moramo učiniti već vjerom prihvatiti Kristovu žrtvu na križu, krstiti se za oproštenje grijeha te živjeti Deset zapovijed – s Kristom do kraja života. Tko živi s Kristom ovaj život, živjet će i vječni život zajedno s njime.

Gdje ste Vi u svemu tome? Jeste li samo dobro osoba ili ste dobra osoba kojoj je oprošteno?

Mladen Dominić

Biblijski komentari Novoga zavjeta

U organizaciji Biblijskog instituta iz Zagreba, dana 20. rujna 2021., u prostorijama Kristove crkve u Kušlanovoj, održana je promocija biblijskih komentara ***Riječ koja preobražava***. Taj komentar izvornog naziva *Transforming Word: One-volume Commentary of the Bible* na više od 1100 stranica donosi detaljan komentar svih biblijskih knjiga i rezultat je rada teološke zajednice Stone-Campbell, tj. Pokreta obnove, konkretnije, prvoklasnih biblijskih učenja sveučilišnih profesora s kršćanskog sveučilišta Abilene.

Projekt prevođenja koji je započeo 2009. godine, prvo je rezultirao izdavanjem uvodne knjige u komentar još tamo 2010., da bi kojih desetak godina kasnije svjetlo dana ugledale još dvije knjige: komentar evanđelja i Djela apostolskih te komentar novozavjetnih poslanica i Otkrivenja. Komentare su predstavili glavni urednik ovog komentara Mark Hamilton te idejni začetnik projekta za Hrvatsku Tom Sibley, a o sadržaju ovih dviju knjiga kratko su govorili Ervin Budiselić i Danijel Časni. Završni osvrt ove svečanosti i molitvu predvodio je Mladen Dominić.

Radujemo se što nakon dugog niz godina imamo još jedne biblijske komentare na hrvatskom jeziku. Ovaj komentar predstavlja idealan alat za voditelje malih grupa za poučavanje Biblije, vjeroučitelje, propovjednike, pastore te druge crkvene

vođe, studente teologije, kao i sve ozbiljne proučavatelje Svetog pisma. Čitanjem ovog komentara, čitatelj može steći bolji uvid i razumijevanje ustroja i tvrdnji pojedinih biblijskih knjiga, glavnih povijesnih pitanja koja utječu na tumačenje, kao i teološkog značenja pojedinih biblijskih knjiga te biti izazvan na još dublje predanje i hod s Bogom. Cijelu knjigu komentara *Riječ koja preobražava* čini kolekcija od sedam knjiga sadržanih u tri sveska. Biblijski institut je do sada izdao prvi uvodni svezak i treći svezak (Novi zavjet), a trenutno se dovršava i drugi svezak u četiri dijela koji obuhvaća komentar na starozavjetne knjige.

Ovom prilikom Biblijski institut želi se zahvaliti svim donatorima koji su svih ovih godina svojim prilozima omogućili prevođenje ovog komentara kao i svima onima koji su svojim trudom i radom omogućili izdavanje ovih komentara. Bogu hvala na Njegovoj milosti!

Više informacija i cijenu knjiga možete saznati na e-mail adresi: dcasni@bizg.hr

KONTAKT INFORMACIJE - BIBLIJSKI INSTITUT

Kušlanova 21
10000 Zagreb

Mb: 097 7139 099
Tel: 01 2338 638

Email: bizg@bizg.hr
Web: www.bizg.hr

NATJEČAJ

Evanđeosko teološko društvo (ETD) u Hrvatskoj
raspisuje natječaj za biblijsko-teološke radove na temu

Biblija i svakidašnjica

Osnovni cilj natječaja je otkriti, promovirati i uključiti u biblijsko-teološko promišljanje, proučavanje i pisanje kvalitetne i nedovoljno poznate autore.

Propozicije natječaja:

1. Na natječaj se mogu prijaviti autori s prebivalištem u Hrvatskoj koji dosad nisu stekli punu biblijsko-teološku afirmaciju objavljivanjem u biblijsko-teološkim časopisima.

2. ETD će nagraditi tri najkvalitetnija pisana djela. Prva nagrada sastoji se od kompleta knjiga s biblijsko teološkom tematikom (5 knjiga), kompleta evanđeoskog teološkog časopisa Kairos (3 godišta) i 2.500,00 kn. Prvonagrađeni tekst bit će objavljen u časopisu Kairos. Druga nagrada sastoji se od kompleta knjiga s biblijsko teološkom tematikom (5 knjiga), kompleta evanđeoskog teološkog časopisa Kairos (3 godišta) i 1.500,00 kn. Treća nagrada sastoji se od kompleta knjiga s biblijsko teološkom tematikom (5 knjiga) i kompleta evanđeoskog teološkog časopisa Kairos (3 godišta) i 500,00 kn.

3. Djelo treba biti napisano na temu Biblija i svakidašnjica i mora sadržavati razlaganje teksta iz Biblije s primjenom u svakidašnjem životu. Djelo može zahvaćati različita životna područja, kao što su bračni i obiteljski život, rad, etika, apologetika, ekonomija, očuvanje okoliša, odgoj i obrazovanje, međuljudski odnosi itd. Prihvaćamo isključivo originalne, ranije neobjavljivane autorske radove. Nije prihvatljivo ako je dio teksta već bio objavljen u knjizi, časopisu, portalu ili na društvenim mrežama. U pisanju vam može pomoći priručnik Stanka Jambreka Metodologija istraživanja i pisanja u teologiji (Biblijski institut, Zagreb, 2017.).

4. Tekst treba biti napisan hrvatskim književnim jezikom u programu Microsoft Office Word, oblik slova Times New Roman, veličina slova 12.

5. Natječaj je javan. Ne postoji dobno ograničenje prijave na natječaj. Svaki autor prijavljuje se punim imenom i prezimenom. Na kraju pisanog djela treba se nalaziti kratki životopis autora djela (najviše do 100 riječi), adresa stanovanja te kontakt e-mail i broj telefona ili mobitela.

6. Tekst i traženi podaci šalju se isključivo elektronskim putem na e-mail adresu: kairos@bizg.hr.

7. Natječaj traje zaključno do 1. travnja 2022. godine. Tekstove primljene na natječaju ocijenit će stručno povjerenstvo sastavljeno od bibličara, teologa, književnika i jednog stručnjaka iz područja u kojem je tekst napisan. ETD će obavijestiti nagrađene autore o odluci stručnog povjerenstva najkasnije do 1. rujna 2022. godine. Nagrade će se dodijeliti na godišnjoj skupštini ETD-a u studenome 2022.

8. Za sva pitanja i moguće nejasnoće, zainteresirani autori mogu se obratiti na e-mail adresu: kairos@bizg.hr.

Natječaj i realizacija nagrade provode se uz potporu Biblijskog instituta u Zagrebu i Visokog evanđeoskog teološkog učilišta u Osijeku.

Za Evanđeosko teološko društvo
Dr. sc. Stanko Jambrek, predsjednik

Zajednički projekt EEM-a i Hrvatske za Krista u Makedoniji

Početkom mjeseca listopada, drugi put u ovoj godini, boravili smo u Skopju u posjeti Makedonskoj Pravoslavnoj Crkvi (MPC). Hrvatska za Krista i EEM privode kraju veliki novi projekt podjele Dječjih Biblija i Biblija za mlade u Republici Sjevernoj Makedoniji koji bi se trebao realizirati u prvoj polovici iduće godine. U posjet Skopju otišli su Bart Rybinski, potpredsjednik EEM-a, Kirko Velinski, protojerej – stavrofor MPC u Hrvatskoj i Jura Lazar, upravni direktor službe Hrvatska za Krista.

Proveli smo tri dana s našim domaćinom u Skopju, gospodinom Vančom Umlenskim, tajnikom Skopske Ahriepiskopije s kojim smo dogovorili sve pojedinosti u vezi predstojeće podjele Biblija. U izuzetno gostoljubivom ozračju susreli smo se s prof. Gjokom Gjorgjevskim, glavnim prevoditeljem Biblije na makedonski jezik i ključnom osobom za provedbu ovog značajnog projekta. Dogovorili smo da će se tiskati 150.000 primjeraka Dječje Biblije i 150.000 primjeraka Biblije za mlade koje će MPC podijeliti u idućoj godini. Prema riječima prof. Gjorgjevskog, ovo će biti najveća donacija Biblija ikada za MPC, na čemu nam se osobno zahvalio i gospodin Stefan, arhiepiskop Ohridski i mitropolit makedonski. Prilikom tog susreta gosp.

Rybinski naglasio je značenje ove velike donacije za Makedoniju kao „nove zemlje" koja će započeti suradnju s EEM-om koji djeluje u preko trideset zemalja. Isto tako, naglasio je važnost prijevoda na makedonski jezik koji se ovim projektom pridružuje velikoj obitelji europskih jezika na kojima se ove dvije knjige nude. Vjerujemo da će ovih 300.000 knjiga biti samo početak suradnje koja se planira nastaviti i u idućim godinama u skladu s mogućnostima EEM-a.

Hrvatska za Krista, kršćanska služba koja djeluje prvenstveno u Republici Hrvatskoj, nakon prošlogodišnjeg projekta podjele Biblija u Bosni i Hercegovini nastavlja svoje djelovanje i u Republici Sjevernoj Makedoniji, čime postaje i regionalni distributer Božje riječi zajedno s EEM-om.

Iznimno smo zahvalni na otvorenosti MPC-a uz želju da se Kristovo ime još snažnije proslavi među našom makedonskom braćom.

KONTAKT INFORMACIJE - HRVATSKA ZA KRISTA

Ulica braće Krajanski 14
42000 Varaždin

Tel: 042 311 202
Mb: 098 301 172

croatiaforchrist.com
info@croatiaforchrist

Koji je pravi smisao Božića?

Bliži nam se božićno vrijeme. Nekima najdraži period u godini. Lampice, pokloni, božićna drvca, kolači, ukrasi, toplina doma, vrijeme s najmilijima. Radost, sreća, veselje. Ovo su samo neki od motiva Božića i predblagdanskog ugođaja. S druge strane, nekima Božić predstavlja stresno razdoblje ili razdoblje tuge. Možda nemaju novaca da kupe darove svojoj djeci, možda tuguju jer njihovi bližnji više nisu s njima, možda su božićni kolači opet zagorjeli. No, jeste li se ikada zapitali koji je pravi smisao Božića? Zašto cijeli svijet slavi taj poseban blagdan?

Većina ljudi zna zašto slavimo Božić – slavimo vrijeme kada se rodio Isus Krist. No, kao da je ta rečenica izgubila na težini, kao da više nema onu pravu vrijednost. Ljudi olako zaborave što to zapravo znači i koji je pravi smisao tog slavlja. Ne Djed Božićnjak, ne pokloni, ne božićno drvce ni ukrasi, pa čak ni jedna druga od raznih tradicija koje su se uplele u Božić.

U Bibliji, u Lukinom evanđelju pronalazimo priču o Isusovom rođenju. Isus se rodio kako bi platio cijenu za naše grijehe. To znači da je uzeo na sebe svaku pogrešku, svaki prijestup koji smo mi, grešni ljudi, učinili s ciljem da ne budemo vječno odvojeni od Boga. Da nema Isusa, svi bismo morali umrijeti zbog naših grijeha. Pa čak i dobri ljudi koji čine dobra djela jer ni oni nisu bezgrešni. To je najveći dar koji smo mogli dobiti – besplatan, milostivi dar spasenja. Isus nam nudi taj dar, ako ga svojevoljno i iskreno prihvatimo.

No, Isusovo rođenje samo po sebi ne bi imalo smisla da nije bilo i Isusove smrti na križu. Trideset i tri godine Isus je živio bezgrešnim životom kako bi bio savršeno žrtveno janje za otkupljenje naših grijeha. Ali priča ne završava Isusovom smrću! Bog je imao puno bolji plan. Svojim uskrsnućem, Isus pobjeđuje smrt jednom zauvijek i donosi toliko potrebnu nadu u ovaj pali svijet. Isusovo rođenje nije bilo samo još jedno skromno rođenje u nizu, još jedno milo novorođenče. To je bio početak Božjeg plana za otkupljenje čovječanstva.

I zato, kada ljudi razmjenjuju darove na božićno jutro, simbolički bi se trebali prisjećati da nam je Bog dao najvrjedniji dar ikada – svog vlastitog sina. Stoga je za kršćane diljem svijeta pravi smisao Božića sam Isus.

Odvojite vrijeme u ovo blagdansko vrijeme i razmišljate o pravom značenju Božića. Bez Kristove smrti i uskrsnuća, spasenje nije moguće. Dakle, bez Njegovog rođenja, ni to nije moguće.Isusov dolazak na Zemlju te noći promijenio je sve i to je trenutak koji trebamo slaviti svim svojim srcima. Nema ništa lošeg u tome da uživamo u zabavama, hrani, darovima, zajedništvu, no ne smijemo zaboraviti ukazati sebi i svojim bližnjima na onaj pravi smisao Božića.

Došašće

Vrijeme je došašća, priprave te iščekivanja jednog od najljepših kršćanskih blagdana – Božića. Slavljenje Božića proširilo se gotovo čitavim svijetom pa ćete tako naići na pravu božićnu groznicu čak i u Kini, koja baš i nema puno toga s kršćanstvom. Zašto su i kineski trgovci uvrstili Božić u svoj trgovački kalendar? Što se to doista iščekuje u božićno vrijeme? Nažalost, mnogi iščekuju taj blagdan zbog vlastite zarade. Mi ćemo reći da je u našoj 'kršćanskoj' Hrvatskoj ipak malo drugačije. Kod nas većina ljudi kupuje poklone kako bi nekoga darivali. Drugi pak pored poklona uključe i predivan obiteljski božićni ručak. Najmanji broj je onih, koji uza sve navedeno, odu čak i u crkvu na taj dan. Očekujete li i vi Božić radi kupovine, ručka ili odlaska u crkvu? Djeca nam još od vrtićke dobi uče da se na Božić slavi rođenje Isusa Krista – spasitelja čitavoga svijeta. Jeste li svjesni ove činjenice koju sam upravo spomenuo – Isus Krist spasitelj čitavoga svijeta! Sam se Bog utjelovio u osobi Isusa Krista od 'blažene djevice Marije'. Njegovo rođenje imalo je jedan jedni zadatak, a to je da otkupi sebi čitav svijet! Da spasi čitav svijet! Da nitko ne propadne! Da spasi one koji vjerom prihvate Njegovu žrtvu na križu i onda žive ostatak života s Kristom! To je istinski smisao došašća – vjerom prihvatiti i živjeti Krista! Jeste li i vi vjerom prihvatili Krista? Živite li Krista? Ako je vaš odgovor 'ne' ili 'ne znam' sada je pravo vrijeme da u vrijeme priprave pripremite svoje srce za Krista, da vam se Krist rodi u srcu. Tada će i pokloni, i ručak i odlazak u crkvu na Božić itekako imati smisla.

Mladen Dominić

Priča o Isusovom rođenju

U to je vrijeme car August izdao naredbu da se u čitavom Rimskom Carstvu provede popis stanovništva. Bio je to prvi takav popis i provodio se u vrijeme kad je Kvirinije bio upravitelj Sirije. Svatko je išao u svoj grad da bi ondje bio upisan.S obzirom na to da je potjecao iz Davidovog roda, Josip je iz Nazareta, u Galileji, krenuo u Judeju, u Davidov grad Betlehem. Krenuo je zajedno s Marijom, svojom zaručnicom koja je bila trudna. Tijekom njihovog boravka u Betlehemu, Mariji se približilo vrijeme porođaja pa je rodila sina, svoga prvorođenca. Budući da za njih nije bilo mjesta u prenoćištu, Marija je povila dijete u plahtice i položila ga u jasle.

U tom su se kraju zatekli i neki pastiri koji su noću čuvali svoja stada na pašnjacima.Ukazao im se Gospodinov anđeo, a Gospodinova je slava zasjala oko njih pa ih je obuzeo strah. Anđeo im je rekao: »Ne bojte se, donosim vam dobru vijest koja će svim ljudima donijeti veliku radost.Danas vam se u Davidovom gradu rodio Spasitelj. On je Mesija, Gospodar. Evo kako ćete ga prepoznati: pronaći ćete dijete povijeno u plahtice kako leži u jaslama.«Odjednom se uz anđela pojavila i velika nebeska vojska. Slavili su Boga riječima:»Neka je slava Bogu na Nebu,a na Zemlji mir ljudima koji su mu po volji.«Nakon što su anđeli otišli i vratili se na Nebo, pastiri su počeli govoriti jedan drugome: »Pođimo u Betlehem da vidimo to što nam je Gospodin objavio da se dogodilo!«Požurili su u grad i pronašli Mariju i Josipa s djetetom koje je ležalo u jaslama.Kad su pastiri ugledali dijete, ispričali su što im je bilo rečeno o njemu. Svi su ostali zapanjeni onim što su čuli od pastira.Marija je čuvala u sebi sve što je čula i razmišljala o tome u svom srcu.

Luka 2:1-19 (SHP)

Dragi čitatelji, želimo vam da ove blagdane provedete sa svojim bližnjima razmišljajući o pravom smislu Božića.
Sretan i blagoslovljen Božić te obilje Božjeg vodstva u novoj godini želi vam uredništvo Obiteljskog lista.

VIJESTI

Obiteljska duhovna obnova u Crikvenici

U srpnju je u Crikvenici održan 5. ljetni susret duhovne obnove u organizaciji Kristove Crkve Varaždin pod geslom *Usmjeri korake moje.* Polaznici seminara sudjelovali su na predavanjima i grupnim razgovorima na temelju inspirativnih i edukativnih video materijala dr. Jamesa Noreda. Kroz sedam dana na poseban su način obrađene teme usmjerenja k ljubavi, milosti, vjeri, nadi, učeništvu, žrtvi i novom životu. Poseban program organiziran je za djecu i tinejdžere, a najmlađe je osobito razveselila proslava američkog blagdana Dana neovisnosti, koju smo organizirali u čast našim američkim gostima Kyleu i Shelly Thomas. Zahvalni smo im na njihovom angažmanu u radu s grupama odraslih i tinejdžera, čime je ovaj susret polaznicima, osim duhovne hrane, pružio i priliku za usavršavanje engleskog jezika.

Radujemo se novom bratu Mariju koji je predao svoj život Kristu te se krstio za oproštenje grijeha.

Duhovna obnova za mlade u Crikvenici

Ove godine prvi je put organiziran poseban sedmodnevni susret u Crikvenici kao duhovna obnova namijenjena mladima. Sudjelovali su mladi iz Hrvatske i Srbije, a tema susreta bila je Usmjeri korake moje, popraćena duhovnim porukama dr. Jamesa Noreda uz naglasak na mlade, njihova iskustva i pogled na svijet u kojem živimo. Djevojka Sara iz beogradske Crkve odlučila je upravo tijekom duhovne obnove krstiti se i predati svoj život Bogu na radost svih sudionika. Snažna svje-

dočanstva mladih učinila su ovaj susret jednim posebnim i vrijednim događanjem koje ćemo zasigurno planirati i u budućnosti.

Ljetni kamp Činta

Pobjeda nad obeshrabrenjem bila je tema 52. kampa Kristove Crkve održanog u uvali Činta na otoku Ugljanu. Kao gost predavač stigao nam je Tony Coffey iz Irske sa svojom suprugom Leslie. Tony je iskusan evangelizator i voditelj misija u mnogim dijelovima svijeta, a svako njegovo večernje predavanje bilo je izuzetno snažno i duboko. Kroz puno životnih priča, anegdota i humora poticao je sudionike na promišljanje o Božjoj riječi. U popodnevnim satima, djeca i tinejdžeri sudjelovali su u aktivnostima u svojim grupama prilagođenim uzrastu. Druženje je zaokruženo tradicionalnim talent show programom u koji su se rado uključili sudionici svih dobi i raznovrsnih talenata te nezaobilaznom ribarskom večeri nakon programa. Najposebniji dio susreta ipak su bila dva krštenja, Darinkino i Davidovo, koji su odlučiti prihvatiti Krista i zakoračiti u novi život s Njime. Zajednica se raduje s novim bratom i sestrom i, u skladu s ovogodišnjom temom kampa, doista možemo reći da su sudionici susreta otišli svojim domovima ohrabreni i osnaženi jednom novom nadom.

Zajedništvo Crkava

Nakon ljetnih događanja odlučili smo u Varaždinu održati posebno bogoslužje te domjenak za sve sudionike ljetnih događanja. Na susretu je bilo po nekoliko predstavnika iz više zagrebačkih Crkava te grupa mladih. Družili smo se do kasnih popodnevnih sati, a oduševljenje zajedništva bilo je neizmjerno.

Vjenčanje

Danijel i Danijela Blažotić pristupili su obredu vjenčanja u Kristovoj Crkvi u Varaždinu te se zavjetovali na vjernost i ljubav pred Bogom, kumovima, roditeljima, Crkvom i prijateljima. Uz iskrene čestitke želimo im obilje Božjega blagoslova te da sam Gospodin Bog bude središte njihova braka i života.

PEV

U ime Protestantsko evanđeoskog vijeća Mladen Dominić predstavljao je Hrvatsku u Solunu na konferenciji Europske evanđeoske alijanse. Konferencija je okupila predstavnike nacionalnih evanđeoskih alijansi iz cijele Jugoistočne Europe. Tamo smo imali priliku upoznati djelo Gospodnje kod domaćina Grka, pa onda od Bugarske, Rumunjske, Turske, Cipra, Crne Gore, Bosne i Hercegovine pa sve do Hrvatske. Nažalost, predstavnici Albanije, Kosova i Srbije bili su spriječeni zbog korone. Tema konferencije bila je Mir. Naime, opće je poznato da su takozvane balkanske zemlje zadnjih nekoliko stotina godina bile poprište žestokih i krvavih sukoba. Bilo je predivno vidjeti braću i sestre iz svih tih,nekad zaraćenih strana, kako sjede zajedno, razgovaraju o miru i kako taj mir možemo postići. Na primjer, znamo da je Turska 1974. godine okupirala 37% Cipra. Mnogi su poginuli, a oko 250.000 ljudi je raseljeno. Za mnoge ljude rane tog doba još su svježe. No, bilo je predivno vidjeti predstavnike Cipra kako se grle s braćom u Kristu iz Turske, kako jedu i šetaju zajedno te dijele iskustva naviještanja mira Božjega svako u svom narodu. To može samo Kristov mir koji, kako kaže Biblija, nadilazi razum.

Konferencija u Osijeku

Povodom Dana reformacije u Osijeku je održana konferencija pod nazivom Život dostojan čovjeka. Prisutno je bilo više od 100 sudionika iz cijele Jugoistočne Europe, a predavanja su se održavala u osječkoj sinagogi, sjedištu Evanđeoske Crkve u RH. Glavni govornik bio je dr. Don Carson, jedan od najvećih teologa Novoga zavjeta današnjice. Govorio je iz Poslanice Efežanima od 4. do 6. poglavlja gdje je snažno istaknuo važnost posvećenog života, usmjerenosti na Krista, te da Krist mora biti središte naših života, brakova i obitelji. Samo tako ćemo se moći održati u ovom svijetu koji je često pun izazova, napada i neizvjesnosti.

Dr. Don Carson iskusni je učitelj Biblije i profesor emeritus Novog zavjeta na Trinity Evangelical Divinity School (SAD). Također je jedan od osnivača The Gospel Coalition. Plodonosan je autor, uredio je i napisao brojne knjige. On i njegova supruga Joy imaju dvoje djece.

Popis knjiga možete pronaći na ovoj stranici: https://www.thegospelcoalition.org/article/d-a-carsons-publications/

Predavanja možete pogledati na ovoj adresi: https://tgc-see.com/hr/croatia2021/

Stradanje u Vukovaru

Povodom tridesete godišnjice stravičnih stradanja u Vukovaru, predstavništvo PEV-a položilo je vijenac na spomen-groblju u Vukovaru. Minutom šutnje odali smo počast svim žrtvama stradalima u ratu, a u molitvi smo uputili vapaj našem Gospodinu da se ovako nešto više nikad ne ponovi. Posebno nas je dirnulo spomen-groblje iza središnjeg križa s 938 bijelih križeva. To je mjesto masovne grobnice gdje je pronađeno 938 žrtava. Dva su križa izdvojena iz mase (vidi sliku). Jedan predstavlja najstariju žrtvu od 104 godine, a drugi najmlađu žrtvu od 4 mjeseca. Strašno je i pomisliti da su to neki zli umovi bili kadri učiniti. Molimo za one koji su izgubili svoje mile i drage u tim strahotama kako bi im Gospodin podario mir.

Sjećanje na Vukovar

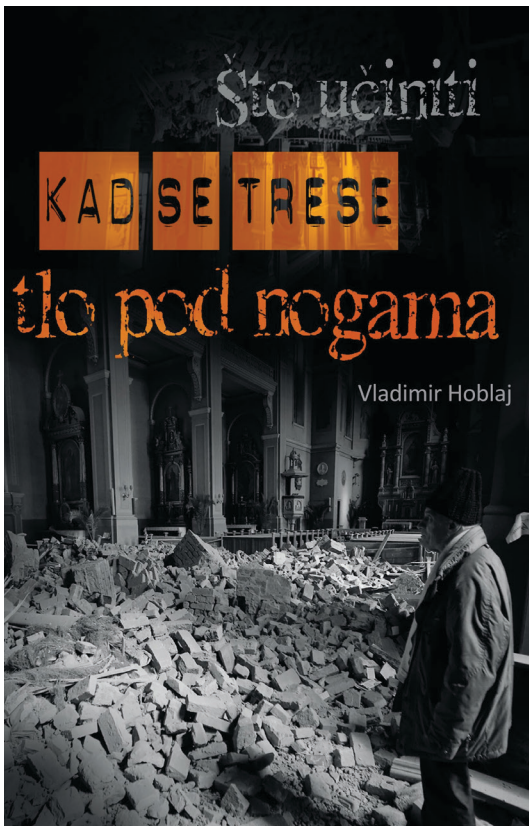
Svake me godine iznova u dubinu duše potresu stravične slike razaranja Vukovara kao simbola sveopćeg stradanja hrvatskog naroda u Domovinskom ratu. Još strašnije mi je slušati svjedočanstva onih koji su izgubili svoje sinove, kćeri, oca, majku ili nekoga od svoje obitelji. No, ono što me potpuno razara kao čovjeka je slušati svjedočanstva najsvirepijih mučenja. Za vrijeme Domovinskog rata radio sam u Zagrebu, zajedno s našom Crkvom,s tisućama izbjeglica i prognanika. Neka od njihovih svjedočanstva bila su toliko strašna da je moj um odlučio ne vjerovati u njih! Nisam bio jedini u tome. Bilo je preteško nositi takvu spoznaju. Pitao sam se, i još uvijek se pitam, kako je moguće da toliko zlo čovjek može učiniti čovjeku?

S druge pak strane, nevjerojatna su svjedočanstva onihkoji su oprostili – neprijatelju, krvniku, ubojici. Majka koja je izgubila svoga sina kaže:„Ne mogu zaboraviti što su mi učinili, ali oprostila sam! Bog mi je pomogao!" Kako je to mogla reći? Pa tu staje ljudski razum! To je samo Isus na križu mogao reći: „Oprosti im jer ne znaju što čine." Ali, Isus koji je oprostio na križu svojim neprijateljima može dati snagu tebi i meni ako trebamo nekome oprostiti.

Isus nam u molitvi Očenaš između ostalog kaže: „I oprosti nam dugove naše kako i mi opraštamo dužnicima svojim."Ako oprostimo, ne samo da smo poslušali Isusov savjet, već smo se kroz opraštanje riješili tereta boli pomiješanog s mržnjom koji razara ljudsko biće. Kad oprostimo, razarajuća mržnja nestaje, a bol i rane koje ostaju polako zacjeljuju uz Božju pomoć. Tako ti ljudi, koji su uz Božju pomoć stekli snagu oprostiti, postaju heroji vjere!

Mladen Dominić

Promocija knjige: Što učiniti kad se trese tlo pod nogama, Vladimir Hoblaj

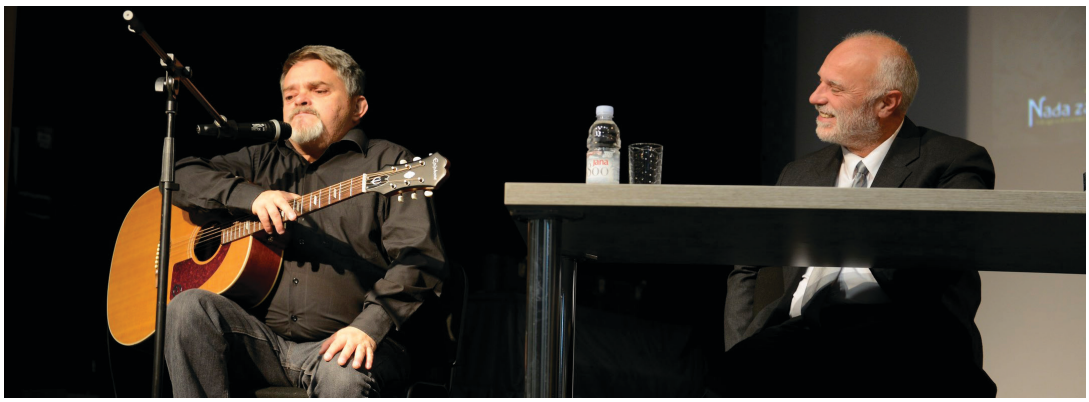
Irski dramatičar Samuel Barclay Beckett zapisao je: „Ikada pokušao. Ikada pao. Nema veze. Pokušaj ponovno. Padni ponovno. Padni bolje." U ovoj isprekidanoj rečenici, koja svojim stankama gradi hrabrost i jača vjeru ne samo u čovjeka nego i (neizravno) u Boga i Njegovu (po)moć, poznati je književnik dočarao svu mudrost ljudskoga postojanja. Čovjek doista redovito juriša za svojim uspjesima koji mu ponekad izmiču baš kao što bistrom vitezu od Manche izmiču vjetrenjače. Trenutak pada svakako bi trebao biti i trenutak velikoga uzleta jer, upravo u vremenu najveće patnje, čovjek najviše može naučiti o samome sebi. O važnosti učenja o sebi, a istovremeno i velikoj ljudskoj potrebi i žeđi za Božjom zaštitom tijekom razdoblja „niske vjere", točnije – o razvijanju svijesti o tome da čovjek snuje, a Bog određuje, govori nam Vladimir Hoblaj u svojoj knjizi Što učiniti kad se trese tlo pod nogama.

Riječ je o tekstu pisanom u prvoj osobi koji je obogaćen autobiografskim elementima (doživljaj potresa) i iskustvenim učenjem kroz tekst (poznavanje Biblije). Pripovjedne tehnike temelje se na tečnom monološkom pripovijedanju koje – nadopunjeno citatima i parafraziranim rečenicama poznatih ili pak anonimnih kazivača, jednako kao i biblijskim citatima – uspješno progovara o ljudskoj patnji i načinima na koji nas Bog kroz nju poučava. Autor na filozofsko-teistički način obrađuje temu tragedije i traume. Na površinu pritom izvlači najteže trenutke čovjekova života: potrese, ratove, selidbe iz socioekonomskih razloga. Hoblaj u svom sadržaju pokušava probuditi spoznaju o svijetu – globalnom selu u kojemu svi osjećaju tugu i boli svojih bližnjih, svoje braće. Sam autor pokušava objasniti motiviranost svojih rečenica i svrhu svoga proznoga rada, tvrdeći da su za nastanak istoga postojala dva razloga. Prvi bi bio savjetodavan – kako ne postati žrtva svojih teških okolnosti, dok bi drugi za cilj imao otvoriti nove vidike u uvjerenju da nijedan savjet i nijedna smjernica nisu dovoljni ako izostavimo Boga. Govoreći o traumi i dobro poznatom ljudskom pitanju: „Zašto, Bože, zašto baš meni?" autor govori o različitim shvaćanjima Boga – Bog koji šuti, Bog kojega nema, Bog koji ne mari, Bog koji sluša, Bog koji nam piše, govori, izvještava, Bog koji tješi i hrabri. Promišlja pritom o svjedočanstvima poteklima iz Biblije analizirajući ih na različite načine – kao mit, laž ili istinu.

U ovoj bogatoj denominativnoj interpretaciji/opservaciji odnosa Boga i čovjeka Hoblaj se ne trudi pridobiti čitatelja, ne teži moraliziranju, generaliziranju ili pak stvaranju statusa superiornoga pripovjedača koji će se, pozivanjem na Bibliju ili citate stručnjaka, domaći odobravanja. U šest poglavlja knjige autor je zapravo vješto, osim religijske topline, donio i psihološku ruku spasa zaogrnutu kršćanskom metaforikom i simbolikom. Posložio je tako u svojim poglavljima traumu i pet faza žalovanja. Prvo poglavlje, Kad se tlo trese, odnosi se na sam trenutak pada svega oko čovjeka i u čovjeku, trenutak u kojemu se čovjek zapita što učiniti kad osjeti tragediju na svojoj koži. Drugo poglavlje, Kad je Bog daleko, u kojemu autor propituje Boga kojega nema, koji ne mari, šuti ili smo mi udaljeni od Njega, potkrijepljen pričom o Jobu, predstavlja prvu i drugu fazu žalovanja – poricanje postojanja bliskosti s Bogom te ljutnju na Boga koji traumu i

tragediju dopušta. Treća faza, pregovaranje, svoje mjesto pronalazi u trećem poglavlju knjige, Kad je Bog blizu, koje se pita kakav je Bog koji sluša, govori, piše, izvještava, tješi i hrabri one koji su traumu proživjeli i preživjeli. Depresija, četvrta faza žalovanja u kojoj čovjek procesuira traumu i počinje s njom doista živjeti pripada četvrtom poglavlju knjige, Kad nas Bog posjeti, a o tome osobito svjedoči podpoglavlje Bog koji s nama pati. Prihvaćanje kao peta faza žalovanja nalazi svoje mjesto u petom poglavlju, Kad Bog postane nada. Ovo poglavlje bogato je optimizmom učenja i gradnje na sigurnim temeljima, kao i radovanju Božjim čudima (a što li je veće Božje čudo od života koji nam je dan da ga živimo i ljudi koji ga dijele s nama?!). Hoblaj idealistički, čuvajući na dnu svoje knjižne Pandorine kutije ono najvrjednije – pred čitatelja postavlja nadu. Uz ljubav i vjeru, nada biva najveći blagoslov koji nam je Gospodin udijelio. Noseći je oprezno u svojim srcima i rukama, bit ćemo u mogućnosti graditi „novu sadašnjost za novu budućnost" i nakon svakoga potresa pod našim nogama tlo će ostati čitavo, a mi ćemo postati poput Matejevih ptica nebeskih koje se u Hoblajevu narativu spominju u izuzetno afirmativnom kontekstu – „Ptice nisu tjeskobne. One nisu zabrinute što će se dogoditi ako im ponestane hrane. Ali nikako nisu ni pasivne. Bog ih ne hrani tako da one same ne trebaju ništa učiniti, već ih hrani dajući im sposobnost letenja i instinkt pronalaženja hrane, što one aktivno i koriste." Borci koji će, uz Božju ruku spasa, svoje zalaganje te želju za životom, umjesto na ponovni i „bolji" pad svoje vrijeme posvetiti letu – letu u visoka nebeska prostranstva.

Daruvar: Logos, 2021.

Dragi čitatelji Obiteljskog lista, ako želite naručiti knjigu Što učiniti kad se trese tlo pod nogama, svoje narudžbe možete slati na mail logos.daruvar@gmail.com, na broj mobitela 098 560 160 ili na telefon 043 332 381. Cijena jednog primjerka iznosi 50,00 kuna.
Za više detalja posjetite internetsku stranicu www.logos.hr.

Konferencija udruge Nada za život

U prekrasnom ambijentu Life centra u Crikvenici, od 6. do 10. listopada održana je 8. međunarodna konferencija kršćanske udruge Nada za život. Pod sloganom Kad se trese tlo pod nogama, Udruga je okupila stručnjake iz područja kršćanske duhovnosti i psihoterapije u namjeri da predstave različite načine kršćanske pomoći i podrške ljudima koji se pretrpjeli posljedice nedavnih potresa u Hrvatskoj, ali i bilo kakvog drugog vida životnih kriza koje možemo zvati osobnim potresima. U toj namjeri Udruga je i sponzorirala boravak određenom broju učesnika iz potresom pogođenog područja kako bi im boravak na moru uz program kršćanskog savjetovanja i u društvu ljudi koji su svoju nadu položili u Isusa Krista pružio duhovni i emotivni oporavak od pretrpljenih trauma.

Gary Layne, utemeljitelj organizacije Functional Christianity iz Atlante (SAD), održao je niz nadahnutih predavanja i radionica, između ostalih na temu „Dođite k meni opterećeni", „Radi se o duši", „Voditi u svijetu kaosa" i „Razumijevanje tjeskobe", a László Beregi, voditelj Grace Ministries Alapítvány iz Budimpešte „Kad ti ljekovita ljubav ispuni srce".

Tamara Maslovarić, psihoterapeutkinja iz Beograda, održala je predavanje na temu „Što je trauma?" te radionicu pod nazivom „Moje sigurno mjesto", a Mirela Kranjčević, socijalna radnica iz Zagreba, „Graditelj mojih ruševina". Sanja Roškar, psihologinja iz Zagreba i članica Tima za krizne intervencije, posebnog tijela koje je imenovalo Ministarstvo znanosti i obrazovanja s ciljem provođenja psiholoških intervencija na potresom pogođenom području, održala je predavanje pod naslovom „Psihološke krizne intervencije" te radionicu „Psihološka prva pomoć u kriznim situacijama". Sanja je naglasila da pružanje psihološke prve pomoći nije rezervirano samo za stručnjake nego ga može provoditi svatko tko je educiran u osnovnim vještinama zaštite mentalnog zdravlja. Te se vještine očituju u suosjećajnom pristupu osobi koja pati, pružanju utjehe, emocionalnoj podršci, ohrabrenju i pružanju druge perspektive.

Kathrin Larsen iz Švicarske predstavila je službu „Mame u molitvi", a njena zemljakinja Barbara Rüegger zajedno s Richardom Procterom iz Velike Britanije kršćansku inicijativu „Svijet bez siročadi". Njih dvoje održali su i predavanja „Traumatična iskustva djetinjstva", „Razumjeti utjecaj traume na tijelo", „Privrženost u odnosu dijete-roditelj" te kako da Crkva bude bolje osposobljena za misiju u vremenu kaosa. Tim inicijative „Hrvatska za život" predstavio je Centre za život u kojima pomažu majkama koje se u teškim okolnostima odluče zadržati dijete. Članice Tima Dijana Brozović i Marija Šošić predstavile su program „Nisi sama", a Lidija Dugan i Renata Zaoborni „Oprostom oslobođene".

Pastor Ratimir Pilja iz Siska prezentirao je faze tugovanja, kako se suočiti sa strahom u području katastrofe, a kako molitvom ublažiti bol traume, dok je pastor Miloš Komanović iz Siska na temelju Psalma 91 održao nadahnutu propovijed pod naslovom „Počivanje u sjeni i pod zaštitom Svemogućeg". Vladimir Hoblaj, predsjednik udruge „Nada za život" predstavio je tečaj za kršćansko

savjetovanje, a Zdravko Konecky, osnivač i voditelj izdavačke kuće LOGOS, Daruvar, program izdavaštva duhovne literature.

Danko Tomanić, predsjednik Udruge slijepih Sisačko-moslavačke županije i kršćanski kantautor podijelio je svoja iskustva te sve prisutne dirnuo svojim pjesmama dok ih je pastor Branko Kovačević iz Mačkovca svako jutro i večer vodio u kršćanskom slavljenju. Na konferenciji je bila i Daniela Weiss Bešić, diplomirani fizioterapeut iz Virovitice koja je vodila jutarnje vježbe tjelesnog razgibavanja.

Ovo su neki od dojmova koje su nam ostavili sudionici:

L.B.J.: Rad na obiteljskom poslu uz troje male djece sve me je više iscrpljivao. Uz to, naša je obiteljska kuća u potresu toliko stradala da nam ju je baš ovaj tjedan bager došao srušiti. Kad se vratim s konferencije, zateći ću samo komadiće cigle po tlu. Ma nisu to cigle, to su uspomene na prvi doručak koji mi je suprug napravio, na majku i oca koji nas s osmjehom gledaju, na krevet u koji sam prvi put položila sina na povratku iz rodilišta. Ali Gospod je htio da budem ovdje, da ne gledam kako je ruše, nego da ja duhovno rastem. Teško je, oči su pune suza, ali gradit ćemo ponovno. Ovog puta uložit ćemo više u temelje, gradit ćemo tako da nam temelj bude sam Isus Krist. Konferencija me ohrabrila, obogatila i dala mi vjetar u leđa za daljnji duhovni rast, ali i za bolje razumijevanje ljudi oko mene koji još nose posljedice traume. Najviše od svega htjela bih proći vaš tečaj kršćanskog savjetovanja.

V.B.: Konferencija mi je pomogla da se naučim nositi s potisnutim emocijama. Ovdje sam se osjećala voljeno, prihvaćeno i ugodno, upoznala sam dobre ljude i produbila osobni odnos s Bogom. Budući da imam PTSP, voljela bih opet doći.

D. i O.B.: Područje traume izuzetno je aktualno, dobili smo mnoge korisne informacije, savjete i uživali u cjelovitom psihološko-duhovnom pristupu. Teme su bile raznolike i bogate tako da je bilo za svakoga ponešto. Vjerujemo da nas je Bog obnovio kako bismo mu mogli bolje služiti. Veselimo se svakoj budućoj konferenciji.

M.T.: Već nekoliko tjedana prije dolaska na konferenciju Bog mi je pokazao stanje mog srca, a u Crikvenici sam se osjećala kao da ležim na kirurškom stolu. Na predavanjima bih plakala u sebi, a u sobi natapala jastuk. No, dobila sam odgovore na pitanja koja su me mučila pa se s konferencije vraćam ohrabrena primljenim spoznajama i ljudima koje sam upoznala.

D.C.: Došla sam na konferenciju okrenuti novu stranicu u životu. Sva predavanja bila su mi na blagoslov. Bog je radio na mom srcu, mojim načinima razmišljanja i vjerujem da me promijenio. Želim mu predanije služiti, ali na Njegov način i u Njegovo vrijeme.

N.K.: Željela sam da me Bog iznenadi, i On je to učinio. Dodirnuo me i potaknuo na uključenje u službu „Mame u molitvi". Vjerujem da će to donijeti nove izazove i blagoslove!

L.M.: Ova konferencija je nešto najbolje što mi se dogodilo u životu. Zahvalna sam Bogu što mi je tako divne ljude stavio na moj put. Nadam se još ovakvim druženjima.

KUTAK ZA MLADE

Ne postoji stanje koje Krist ne može promijeniti

Svugdje su nevolja, očaj, ratovi i glasine o ratovima; slomljena srca, razorene nade i propali životi. Ljudi su gladni, ljudi su goli, ljudi su pritisnuti teretom depresije ovoga vremena. Samo nekoliko desetljeća ranije mislili smo da je civilizacija zauvijek zabranila rat, da smo tako moralno napredovali da se one stvari koje su tvorile mračno doba nikada više neće vratiti.

Ali vidjeli smo da se sve ponovno ruši poput kuće od karata. Vidjeli smo da se ruši zgrada na pijesku na kojem smo gradili ogromne građevine moderne civilizacije. Vidimo potrese, vidimo neimaštinu od suše, muku života. Vidimo siromaštvo, vidimo bol srca, vidimo bolest, vidimo žalost, vidimo siromaštvo, vidimo poniženje!

Međutim, u svem tom mraku svjetlo koje sja s Isusova križa može probiti i najcrnju noć.

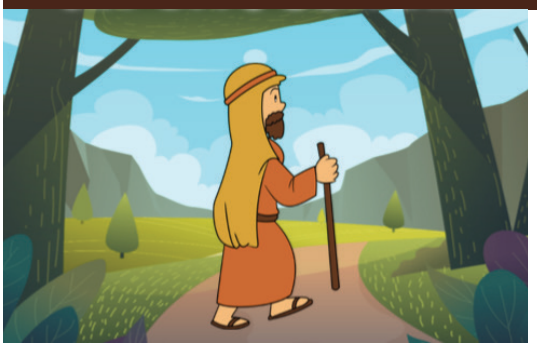
Glasnik križa još uvijek može javljati svakom narodu i svakom čovjeku u svakom podneblju, u svakoj zemlji, pod svakim uvjetom i u svakom kritičnom stanju priču o slavnom evanđelju. Ono ispunjava moju potrebu, ono ispunjava potrebu ljudi koji su u grijehu i ono ispunjava potrebu ljudi koji su izgubili nadu, ljudi koji su odbacili ideale, ljudi koji su jednostavno digli ruke od života.

Ne postoji stanje, ne postoji okruženje i ne postoji situacija u čiju mračnu noć slavno evanđelje Isusa Krista ne bi moglo poslati svoje zrake svjetla. Slava Gospodinu!

Charles S. Price

Ovo je posebna poruka za sve mlade, za one pred kojima je život. Gradite svoj život na čvrstom temelju, na evanđelju o Isusu Kristu. To se čini tako da se sluša i vrši Njegova riječ.

KUTAK ZA DJECU

Isus je svojim učenicima govorio kako voljeti druge ljude. Ispričao im je priču o jednom čovjeku kojeg su napali razbojnici. Razbojnici su ga pretukli i uzeli mu sve što je imao.

Čovjek je ostao ležati. Tada je tim putem prošao neki svećenik. Kad je ugledao čovjeka kako leži, samo ga je zaobišao. Zatim je pored prošao i neki čovjek iz hrama. I on ga je zaobišao i nastavio dalje.

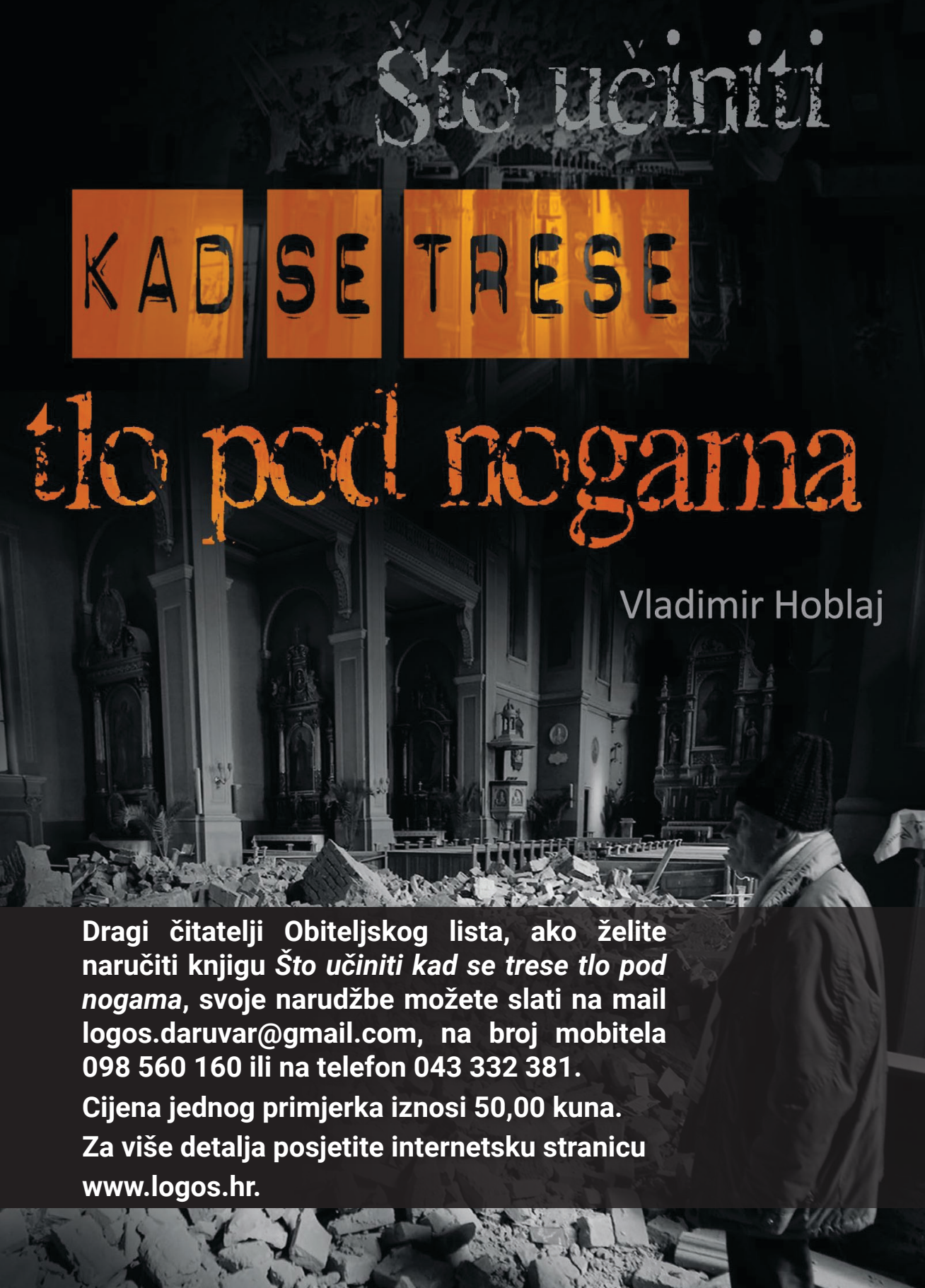

Treća osoba koja je prošla bio je neki Samarijanac. On je bio neprijatelj, ali nije mogao ostaviti čovjeka u nevolji. Dao mu je vode i oprao mu rane.

Zatim ga je stavio na svog magarca i odveo u prenoćište. Čak je i platio vlasniku prenoćišta da se pobrine za njega. Obećao je da će se na povratku vratiti i provjeriti je li sve u redu.

Isus je rekao da moramo svima pokazivati Božju ljubav. Samarijanci i Židovi su bili neprijatelji, no Samarijanac je ipak pokazao da je Božja ljubav jača i pomogao čovjeku u nevolji.

Dragi čitatelji Obiteljskog lista, ako želite naručiti knjigu *Što učiniti kad se trese tlo pod nogama*, svoje narudžbe možete slati na mail logos.daruvar@gmail.com, na broj mobitela 098 560 160 ili na telefon 043 332 381.

Cijena jednog primjerka iznosi 50,00 kuna.

Za više detalja posjetite internetsku stranicu www.logos.hr.